

32. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

8. SRPNA 1999

Z obsahu:

Nebe – poslední cíl člověka

Jan Pavel II. při
generální audienci
21. července 1999
– strana 2 –

Kněz podle Božího Srdce

P. Pio – dokončení
z minulého čísla
– strana 4 –

Uzel v případě O. Štampacha

Na aktuální téma
– strana 6 –

6. srpna 1945

Modlitba a úkryt
v Neposkvrněném
Srdci Panny Marie byly
silnější než atomová
bomba...
– strana 7 –

Povolání ženy

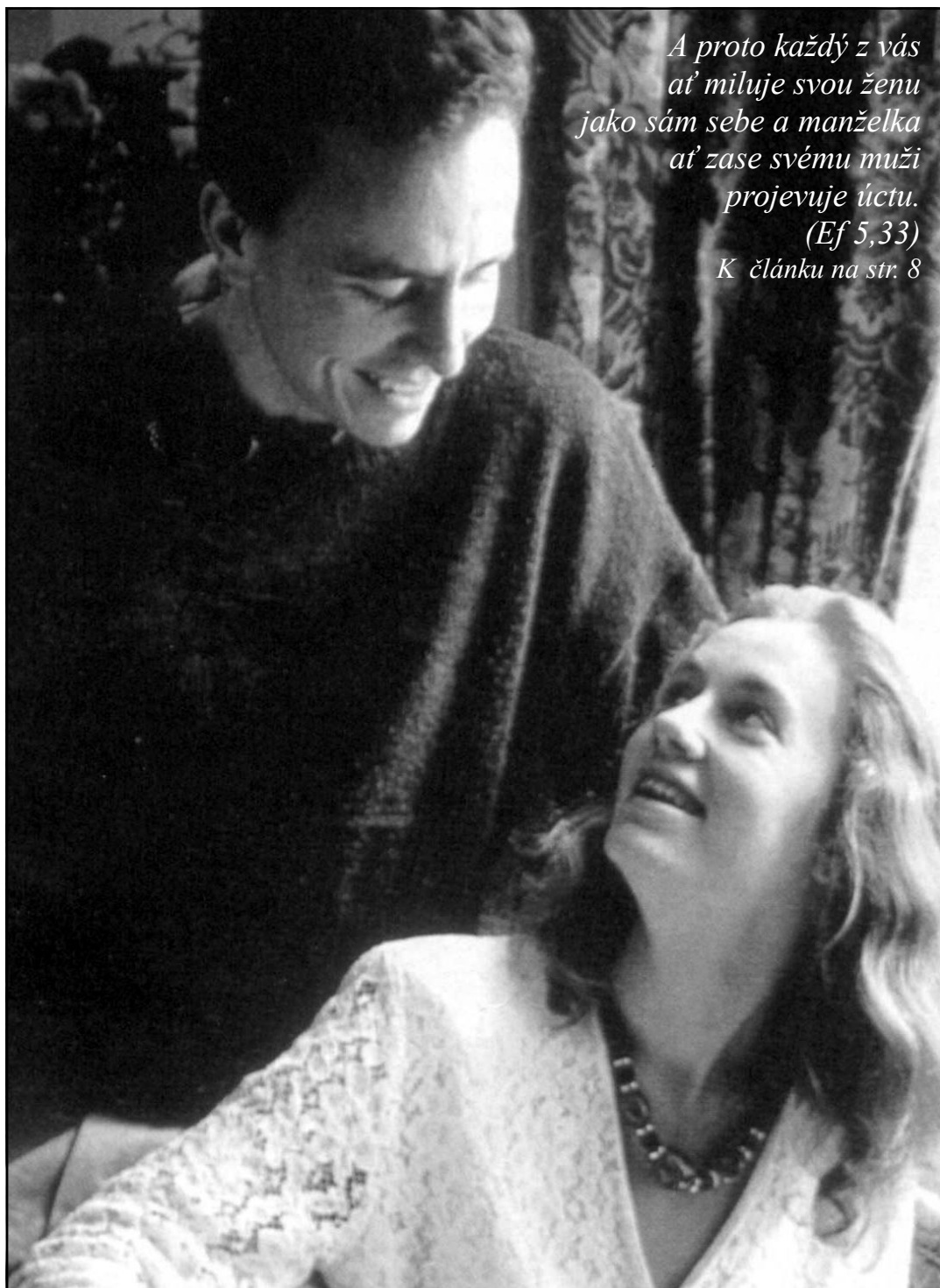
Bernard Dubois
a Jo Croisant
– strana 8 –

Marie a Marta

Musíme se učit od
obou sester...
– strana 9 –

Nikoliv nové obsahy, ale poukaz na přehlížené pravdy víry

Antonín Ziegenaus
– strana 12 –

*A proto každý z vás
ať miluje svou ženu
jako sám sebe a manželka
ať zase svému muži
projevuje úctu.
(Ef 5,33)
K článku na str. 8*

Nebe – poslední cíl člověka

Až pomine tato podoba světa, ti, kteří ve svém životě přijali Boha a upřímně se otevřeli jeho lásce alespoň v okamžiku smrti, budou se moci těšit z plnosti společenství s Bohem, což představuje konečný cíl lidského života.

Jak nás učí Katechismus katolické církve, »tento dokonalý život, toto společenství života a lásky s Nejsvětější Trojicí, s Pannou Marií, s anděly a všemi blaženými se nazývá „nebe“. **Nebe je posledním cílem a uskutečněním nejhlubších tužeb člověka**, stav svrchovaného a konečného štěstí (KKC 1023).

Nebe jako Boží příbytek

Chceme se dnes pokusit najít smysl biblického významu *nebe*, abychom mohli lépe pochopit skutečnost, na kterou tento výraz poukazuje.

Když je v biblické řeči spojeno »nebe« a »země«, označuje to jednu **část vesmíru**. Pokud jde o stvoření, Písmo říká: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*. (Gn 1,1)

V metaforické rovině se nebe chápe jako **příbytek Boha**, který se tím odlišuje od lidí (srov. Ž 104,2n; 115,15; Iz 66,1). On z výše nebes shlíží a soudí (srov. Ž 113,4-9) a sestupuje, když je vzýván (srov. Ž 18,7.10; 144,5). Nicméně biblická metafora dobře ukazuje, že **Bůh se s nebem ani neztotožňuje, ani nemůže být do nebe uzavřen** (srov. 1 Kr 8,27); je tomu tak i navzdory některým úryvkům první knihy Makabejské, kde se používá »nebe« prostě jako Boží jméno (1 Mak 3,18.19.50. 60; 14,24.55).

Místo odměny spravedlivých

K představě nebe jakožto transcendentního příbytku živého Boha se pojí představa nebe, do kterého mohou skrze milost

vstupovat i věřící, jak se to ve Starém zákoně ukazuje na příhodách Henocha (srov. Gn 5,24) a Eliáše (srov. 2 Kr 2,11). Nebe se tak stává obrazem Božího života. V tomto smyslu Ježíš mluví o *odměně v nebi* (Mt 5,12) a vyzývá ke *shromáždování pokladů v nebi* (tamtéž, 6,20; srov. 19,21).

Nebeské občanství vzkříšených s Kristem

Nový zákon prohlubuje pojem nebe také ve vztahu ke Kristovu tajemství. Když chce list k Židům ukázat, že Vykupitelova obětí nabývá dokonalé a konečné hodnoty, tvrdí, že *prošel až do nejvyššího nebe* (Žd 4,14), *neboť nevešel do svatyně vybudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe* (tamtéž, 9,24). Dále pak věřící, jelikož je Otec zvláštním způsobem miluje, budou **vzkříšení s Kristem a stanou se občany nebe**. Stojí za to uvážit, co nám o tom říká apoštol Pavel ve velmi významném textu: *Ale nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velkou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Ježíše Krista*. (Ef 2,4-7) Boží otcovství, bohaté na milosrdenství, zakoušejí tvorové skrze lásku Božího Syna ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, který jako Pán sedí v nebi po Otcově pravici.

Účast na úplném vnitřním životě Otce po zakončení našeho pozemského života prochází tedy skrze ponoření do velikonočního Kristova tajemství. Svatý Pavel zdů-

razňuje velmi živým a plastickým obrazem tento přechod skrze Krista v nebi na konci času: *Potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi v oblacích uchvázeni do vzduchu vstříc Pánu a pak už s Pánem zůstaneme navždy. Těšte se proto navzájem těmito slovy*. (1 Sol 4,17-18)

Ani abstrakce, ani fyzické místo

V rámci zjevení jsme si vědomi, že »nebe« nebo »blaženost«, ve které se ocitneme, není abstrakce ani fyzické místo mezi oblaky, nýbrž živoucí a osobní vzájemný vztah s Nejsvětější Trojicí. Je to setkání s Otcem, které se uskutečňuje ve zmrtvýchvstalém Kristu díky společenství Ducha svatého. Při popisu těchto »posledních skutečností« je třeba zachovat vždy určitou střízlivost, protože jejich představa bude vždy nedokonalá. Dnešní osobitý jazyk je schopen s větší přiměřeností vyjádřit situaci štěstí a pokoje, ve které se uskuteční naše definitivní spojení s Bohem. Katechismus katolické církve shrnuje církevní nauku, která se týká této pravdy, když potvrzuje, že »Ježíš Kristus svou smrtí a zmrtvýchvstáním „otevřel“ nebe. Život blažených spočívá v plném vlastnění plodů vykoupění, které zjednal Kristus; ten přidružuje ke své nebeské oslavě ty, kteří v něho uvěřili a zůstali věrni jeho vůli. Nebe je blažené společenství všech, kteří jsou dokonale přivtěleni ke Kristu« (KKC 1026).

Předzvěst ráje

Tato finální situace může být nicméně anticipována určitým způsobem již dnes buďto **ve svátostném životě**, jehož středem je Eucharistie, nebo v **sebedarování skrze bratrskou lásku**. Budeme-li schopni řádně se těšit z dober, která nám Pán štědrě uděluje každý den, **zakusíme již zde onu radost a onen pokoj**, ze kterého se jednoho dne budeme těšit v plnosti. Víme, že v této pozemské fázi je všechno ve znameňování ohraničení, nicméně myšlenka na »poslední« skutečnosti nám pomáhá, abychom dobře prožívali skutečnosti »předposlední«. Jsme si vědomi, že zatímco putujeme tímto světem, jsme povoláni, abychom hledali *to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici* (Kol 3,1), abychom byli s ním při eschatologickém vyvrcholení, kdy Duch svatý smíří dokonale s Otcem *všechno jak na nebi, tak na zemi* (Kol 1,20).

Bolletino Vaticano 22. 7. 1999
Mezititulky a zvyraznění redakce Světla

Bratr Efraim k poselství Královny míru (str. 9)

„Satan vyvolává svár a nepokoj,“ říká nám svatá Panna. Jak bděti musíme být, abychom nepadli do léček, které nám berou pokoj, způsobují, že se vzdalujeme od modlitby, a ubírají nám klid potřebný k rozeznávání znamení časů a příchodu Království.

V rámci farnosti Medžugorje nemůžeme ignorovat lidské sváry, které rozdělují, ani obavy ohledně budoucnosti tohoto místa, kde tolik mužů a žen znovu našlo Krista, bylo uzdraveno a zachráněno. Maria je Trůnem moudrosti, ona nás zve vidět nesyváry a spory jako povrchní zmitání vln, zatímco „hloubka“ je v jejím Neposkvrněném srdci. Ona je zde jako „vojsko seřazené k boji“ a my si nemáme dělat starosti, ani se znepokojovat, či považovat za závažné ty chybné kroky, které démon tak rád staví do svého falešného světla. To, co se tam odehrává, je o tolik důležitější: Její každodenní přítomnost – hle, o čem máme uvažovat. Žalobce bratří nemůže zabránit těmto Letnicím Lásky, tomuto přetékání, které zaplavuje srdce a spojuje je.

Proti příboji

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Vzchopte se, jsem to já, nebojte se!

Duch Páně tě dnes zve do školy Božího slova, aby ses naučil, jak se zachovat v době protivenství. Eliáš, Pavel i Ježíš ti každý podle své zkušenosti předkládají stejné téma: cesta, na kterou Bůh volá své služebníky, je obtížnou cestou proti proudu.

Požádej proroka Eliáše, abys jej směl doprovodit na jeho útěku. Právě poté, co mu Hospodin dal slavně zvítězit na Karmelu⁽¹⁾, musí prchat, *aby si zachránil život*⁽²⁾. Je to odplata, jaké se mu dostává od vlastních, protože *velmi horlil pro Hospodina*. Takový byl, je a bude osud proroků. Zdá se, jako by zůstal sám proti všem. Není to pocit, který také někdy zakoušíš? Ale jak vidíš, přece není opuštěný. Boží anděl jej posiluje⁽³⁾, aby se opět mohl setkat se svým Bohem. Především však si dobře zapamatuj, jak k němu Hospodin promlouvá: ačkoliv jej předchází *vichřice, zemětřesení a plameny*, mocný Bůh jej nakonec oslovuje s něhou jako v tichém vánku. Boží moc a síla je k jeho věrným nakonec plná vlídné otcovské laskavosti.

Neustálou bolest, kterou nosí apoštol Pavel ve svém srdci, mu také působí jeho vlastní. Trápí jej, že se ke svému Bohu zády obrací ti, s nimiž Bůh bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim bohoslužbu i zaslíbení. Protivenství, kterého se apoštolovi dostává od vlastního národa, pociťuje především jako těžkou nevděčnost vůči Bohu a nejraději by ji odčinil třeba i za cenu nejkrajnější oběti: to nejtěžší pro něho, co může nabídnout, je *být vzdálen od Krista*, jen aby ostatní našli k němu cestu. Poděkuj za tento návod, jak zužitkovat i to největší ze všech protivenství.

Chceš-li okusit, co znamená *být vzdálen od Krista*, dodej si odvahy a nastup s apoštolu na jejich loď. Máte před sebou plavbu nocí a bez Ježíše. Dorazit k cíli, který vytýčil, není snadné. S rostoucí tmou přibývá i nepohody. Rybáři musí svádět úporný zápas s vichrem a vlnobitím. Je to zážitek, který má ozřejmit a prohloubit duchovní zkušenost. Čím pevnější je tvé rozhodnutí dosáhnout cíle, tím zarputilejší je odpor sil, které ti to nepřejí. Zdá se, že cesty neubývá, zato stále více ubývá sil. Že by Ježíš nevěděl, co od tebe může očekávat? Neboj se! Můžeš se spolehnout, že ti nikdy nevyznačí nedosažitelný cíl.

Ježíš zůstal na břehu, aby posílil tvou víru. To, že jej necítíš vedle sebe, neznamená, že tě ponechal na pospas divokým živlům. Ví velmi dobře, co prožíváš a jak se namáháš, když se snažíš plnit jeho vůli. Ve skutečnosti je ti nápomocen tím nejučinnějším způsobem: tam, kde právě je, modlí se za tebe ke svému a k tvému Otci. Tato víra ti může být daleko pevnější oporou než sladký pocit jeho blízkosti. Jeho blízkost se teprve musíš naučit doopravdy přijímat. Je ti ve skutečnosti tak blízko, jak dobře jej dokážeš poznávat.

Nechováš se však někdy podobně jako rybáři na této lodi? Kde se v nich vzal tak velký strach, že se dávají do křiku? Nerozpoznali svého Pána. Když se k nim Ježíš blíží jinak, než jak jsou ochotni připustit, vzbuzuje to u nich dokonce hrůzu. Dovol svému Pánu, aby se zjevoval, kdy chce a jak chce. Není snad jeho chůze po vlnách jen zřejmým důkazem, že je svrchovaným Pánem všech živlů? Všechno, co se mu protíví, vzpěčuje a bouří, poslouží jako *podnož jeho nohám*⁽⁴⁾.

Místo snahy uzavřít Pána do hranic svých lidských omezeností jej pros, aby se naopak pro tebe svět jeho božské moci stal prostorem, ve kterém se pohybuješ s důvěryplnou samozřejmostí v přesvědčení, *že u Boha není nic nemožného*⁽⁵⁾. Takové samozřejmosti se ovšem musíš teprve naučit. Vidíš to na Petrově příkladu. Jestliže chce jít za Ježíšem, není ani pro něho rozbouřené moře žádnou překážkou. Neboj se, když máš vykročit za Pánem proti příboji, opustit pevnou půdu lidské sebejistoty. Opíráš-li se **jen** o důvěru v Pána, můžeš kráčet po vlnách s větší jistotou než po vydlážděné cestě. Strach je prázdnota, kterou pocítíš v srdci, jakmile z něho vyprchá neochvějná víra. Opravdová **důvěra v Ježíše** je ovšem možná jen při naprosté **nedůvěře k sobě**. Pochybovat můžeš právem o sobě, nikdy však o nekonečné moci jeho slova a věrnosti jeho lásky. Když ti Ježíš pokyne, abys překročil svůj vlastní práh, je to vždy jen proto, abys tak oslavil Boha. I kdybys na jeho pokyn vykonal sebevětší div, sám v sobě zůstáváš přítom stejně bezmocný jako kdykoliv před tím, neboť *můžeš všechno*, ale *vždy jen v tom, který ti dává sílu*⁽⁶⁾.

Pokloň se Ježíši spolu s těmi, kteří jsou na lodi, a vyznej s vírou a vděčností: *Jistě jsi Boží Syn!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 1 Kr 18; ⁽²⁾ 1 Kr 19,3; ⁽³⁾ 1 Kr 19,5;7

⁽⁴⁾ srov. Ž 110,1; ⁽⁵⁾ Lk 1,37; ⁽⁶⁾ srov. Fil, 4,13

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,9a.11–13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo.

Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“

Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve vichru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení – Řím 9,1–5

Bratři! Mluvím pravdu – vždyť jsem Kristův – nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvětlené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus – Bůh, který je nade všechno: buď veleben navěky! Amen.

Evangelium – Mt 14,22–33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám.

Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčet po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet.

Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“

Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“

A on řekl: „Pojď!“

Petr vystoupil z lodi, kráčet po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“

Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal.

Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

Co Duch mluví k Církvi

Současná Církev více než kdykoliv předtím trpí otevřenými i skrytými konfrontacemi, při kterých jsou často v sázce její nejcennější a nejpodstatnější hodnoty, ano, sama její podstata. Kdekd se dovolává koncilu, kdekd Duchu svatého. Do těchto polemik zasáhl mimořádným způsobem sám Bůh, když 2. května pozvedl ke cti oltáře jako jedinečný vzor prostičkého a chudého kapucína otce Pia z Pietrelciny. Není palčivé otázky, která zmítá současnou Církvi, na kterou by tento světec ze svého zcela skrytého a tichého života nedal tu nejpádnější odpověď. Tak mluví Bůh k Církvi. I ti, kteří se rádi dovolávají veřejného mínění a názorů většiny, dostali svou odpověď. Ještě nikdy se nesjelo z celého světa tolik věřících, aby se účastnili blahověštění, aby tak nejen vzdali chválu Bohu za jeho dary, ale aby přímo manifestačně projevili svůj souhlas s poselstvím, které pro Církev představuje kapucín ze San Giovanni Rotondo. Mělo by se nadále stát úplným pravidlem ptát se při každém rozporu, co na to říká život otce Pia. Pater Pio je nesporně jedním z oněch světců, o kterých mluvil před 200 roky sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu jako o svatých posledních časů, kteří budou dřívější světce převyšovat jako libanonské cedry.

Kněz podle Božího Srdce

Peter Egger – dokončení

Zázraky

Na přímluvu otce Pia se uskutečnilo mnoho zázraků. Slepí, ochrnutí, zmrzačení a všelijak postižení našli u něho uzdravení. I současný papež se ještě jako kardinál na něho obrátil s prosbou o uzdravení jedné polské ženy, ke kterému skutečně došlo. Mnoho lidí zažilo, jak Bůh vykonal skrze otce Pia velká znamení. Mohli pozorovat působení nadpřirozených sil vlastním očima a sáhnout na ně vlastními rukama. Tyto divy potvrdili i skeptičtí a kritičtí lékaři. Vzhledem k množství zázraků, které otec Pio vykonal, musely zmlknout i ty kritické hlasy, které hovořily o divech jako o výsledku »náboženské hysterie« a »sebeuzdravovací síly«. Jestliže např. jedna paní, která vůbec neměla zorničky, zcela náhle začala vidět, pak to není možno připsat žádné lidské síle. Takové události jednoduše a prostě ukazují, že zázraky představují Boží zásahy do přirozenosti člověka.

Bilokace

O P. Piovi je dále známo, že měl charisma bilokace. Několikrát bylo zjištěno a potvrzeno, že jej současně spatřili na dvou různých místech. K nejnámější bilokaci došlo v souvislosti se svatořečením sv. Terezie z Lisieux, kdy jej mnoho lidí vidělo v chrámu sv. Petra v Římě. Šetření však potvrdilo, že otec Pio byl po celou dobu svatořečení i v klášteře v San Giovanni Rotondo. Otec Pio se za svého života ukázal také mnoha svým duchovním dětem, ačkoliv prokazatelně nikdy neopustil svůj klášter v Apulii. Pater Pio ukázal vícekrát na tato zjevení, když jej později dotyčné osoby navštívily v klášteře. Z četných bilokací mohli lidé poznat, že nadpřirozeno se neváže ani na čas, ani na prostor, a je proto všudypřítomné.

Ďábel

U otce Pia zažili lidé také existenci ďábla. Ďáblu pronásledování, kterým stíhal otce

Pia, bylo tak zřejmé, že nebylo možné je popřít. Strašné rány a údery, které zanechávaly i zranění; přehazování předmětů v jeho cele; strašný rámus a výkřiky, to všechno prožívali jeho spolubratři po celá léta. Otec z Pietrelciny zakusil ďáblu působení na svém těle, ale také o tom hovořil a varoval lidi před působením ďábla. Mnoho lidí díky otci Piovi prohlédlo: pochopili, že ďábel skutečně existuje. Pro tyto lidi se stal ďábel skutečností, nejen pouhým »zosobněním zla«. Tito lidé pak získali zcela jiný pohled na mocnosti temna, které jsou velmi agilní i v našem století okultismu.

Poslušnost

P. Pio se vyznačoval ustavičně velkou poslušností vůči svým představeným. Pro svá stigmata a jiné události svého života byl po dlouhá léta podroben pozornému a kritickému sledování svými představenými. Významné církevní osobnosti (např. slavný P. Agostino Gemelli) jej představovali jako okultistu a jeho rány nepokládali za pravé. Otec Pio byl proto od svých představených i od Vatikánu vystaven přísným zákazům. Více než dva roky nesměl veřejně sloužit mši svatou ani zpovídat. Teprve když se podezření proti otci Piovi prokázala jako zcela neopodstatněná a byly potvrzeny jeho nadpřiro-

zené dary, směl otec Pio opět veřejně slavit Eucharistii a zpovídat. **P. Pio navzdory těmto přísným a ponižujícím nařízením nikdy nereptal a nijak proti nim nevystupoval.** Bral poslušnost zcela vážně a zůstal věrný svým slibům i v letech zkoušek.

Svou poslušností dosáhl otec Pio velkého vnitřního očistění a zachránil tak své pozdější působení. Kdyby tehdy nebyl poslechl, došlo by patrně k roztržce s představenými a k opuštění kláštera. Tímto způsobem by však otec Pio nikdy nemohl splnit své poslání. Na jeho příkladu můžeme poznat, jak rozhodující je pro kněze a řeholníka jeho poslušnost. **Bez poslušnosti a pokory na straně kněze a řeholníka nemůže Bůh uskutečnit své plány.**

Chudoba

Otec Pio se vyznačoval i svou chudobou. Kdo viděl jeho celu s nejskromnější výbavou, musel si uvědomit, s jakou vážností pojímal tento kapucín slib chudoby. Otec Pio obdržel v průběhu svého života mnoho darů; nikdy nepoužil tyto obnosy pro sebe, nýbrž okamžitě je věnoval na dobročinné účely. Na jeho příkladu si uvědomujeme, jak důležitá je pro řeholníky chudoba. **Chudoba je nejdůležitější ochranou proti zevšvětštění.** Když se v klášteře opustí chudoba, není možno ze-

Poutníci očekávající požehnání otce Pia (foto z r. 1919)

světštění zabránit. S jeho příchodem však odchází dorost. Nikdo totiž nepotřebuje vstoupit do kláštera, kde se setkává se stejnou světskostí jako ve světě.

Čistota

Otec Pio byl také mužem čistoty a nevinnosti. Mluvil opakovaně o čistotě a poukazoval na to, že je to základní předpoklad pro poznání Boha. Protože když člověk propadne svým smyslům a instinktům, není otevřen pro vyšší poznatky duchovního života. **Proto je čistota základním předpokladem duchovního života.** Na otci Piovi bylo zřejmé, že nevinnost je předpokladem pro duchovní vyzařování člověka. Když člověk usiluje o nevinnost, stává se průchozím kanálem pro Boží spiritualitu. Může pak jako nástroj Ducha svatého dále předávat jeho dary. Otec Pio byl vždy rozhodným obráncem celibátu, který umožňuje kněžím a řeholníkům, aby se nerozdělili zcela ode vzdali Bohu a společenství. **Když kněz nebo řeholník celibát nedodrží, stane se rozpolcenou bytostí, ztrácí svou sílu a svůj vnitřní pokoj.** Otec Pio velice bolestně nesl, když některý kněz kvůli ženě opustil svůj stav.

Utrpení

Celý život byl otec Pio sužován ustavičným utrpením. Na svém těle 50 let nesl Kristovy rány, které mu působily trvalé bolesti. Byl však sužován i nevyčísitelnými nemocemi, které jej přivedly na pokraj smrti. **Otec Pio pokládal své utrpení za součást svého kněžského působení.** Pro kněze znamená jeho následování Krista, že je spolu s ním přibit na kříž. Musí své utrpení obětovat jako výkupné za mnoho duší, které jsou mu svěřeny. Když kněz v tomto smyslu přijímá své utrpení, převážně může také rozvinout opravdu požehnané působení: obdrží pak mnoho milostí, aby

dosáhl obrácení lidí a mnoha lidem tak otevře cestu ke spáse. Když však kněz uvědoměle nepřijímá a nepřináší v oběť své utrpení, zůstává v boji o duše často bezmocný. **Jestliže kněz utíká před křížem, ztrácí svou nejrozhodnější zbraň pro boj se zlem.**

Maria

Otec Pio byl konečně také velkým mariánským ctitelem. Viděl v Panně Marii svou nebeskou Matku, která jej ustavičně provázela svou přímluvou. Odkazoval na ni také hříšníky a vyzýval je, aby ji zvláštním způsobem uctívali. Otec Pio pevně věřil, že Maria chrání lidi v boji proti ďáblu. Celé jeho kněžské pastorační úsilí bylo co nejtěsněji spojeno s Marií. Bez Marie by zůstalo jeho působení pravděpodobně nepochopitelné. Otec Pio je důkazem, že **Maria má pro kněžské působení rozhodující význam.** Hluboká mariánská úcta je rozlišovacím znamením pravé pastorační péče. Kde naopak mariánská úcta nemá své místo, nebo se jí dokonce brání, chybí péči o duše její rozhodující opora.

Znamení odporu

Otec Pio byl v mnohém ohledu také znamením odporu. Velkou silou jeho přitažlivosti je možno přičíst také tomu, že byl ve všem naprostým protikladem světského člověka. Otec Pio nebyl mužem světa, nýbrž mužem Božím; nevedl materialistický, nýbrž duchovní život; na místo zvěle, bohatství a rozkoše postavil chudobu, čistotu a poslušnost. Otec Pio nemluvil o obrazu světa a o ideologiích, nýbrž o Boží pravdě; nemluvil o demokracii a toleranci, nýbrž o Boží vůli, nepoukazyval na subjektivní svědomí, nýbrž na Boží přikázání. Otec Pio nastavil dnešnímu světu jako rozlišovací znamení pravdu a hodnoty Boží. To se projevovalo i v jiných bodech: otec Pio nehovořil o sebeuskutečnění,

nýbrž o úsilí o svatost, nemluvil o esoterickém sebevykoupení, nýbrž o vykoupení skrze Boha; nehlásal a nepořádal »happeningy« a »fitnessy«, nýbrž mluvil o vnitřním štěstí v Bohu. Jeho cíl nebyl na tomto světě, nýbrž na onom. Skrze toto radikální obrácení k Bohu mnoho moderních lidí pochopilo, že pravým a posledním smyslem života není svět, ale Bůh.

Pohoršení pro modernisty

Otec Pio byl také pohoršením pro modernistickou pastorační. Kapucínský kněz ze San Giovanni Rotondo byl v mnohém ohledu úplným protikladem modernistických pastoračních odborníků: nepřizpůsobil se moderním proudům doby, neznal žádnou »demytologizaci« Písma, věřil v panenství Panny Marie a ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii, mluvil o nebi, o pekle, byl pevně přesvědčen o existenci andělů a ďáblů, byl proti novým sňatkům těch, kteří se rozvedli, a proti kněžskému svěcení žen, byl i proti odbourání celibátu a přitom byl také »mariánský« a »věrný papeži«. Představoval tedy víru, které podle názoru mnohých je překonaná a odsouzená k zániku. Jenomže otec Pio je živým dokladem úplného opaku: **setkal se se souhlasem milionů lidí na celém světě.** K jeho ctitelům patří lidé všech kontinentů, k jeho duchovním synům a dcerám patří stejně tak lidé prostí jako vědci, umělci, lékaři či politici.

Trnem v oku

Progresivistům byl otec Pio trnem v oku. Osvícení duchové dělali všechno pro to, aby jej zesměšnili. Pokoušeli se vysvětlit jeho nadpřirozená charisma přirozeným způsobem, viděli v účtě k němu »jižanskou hysterii« a »nekritickou lidovou víru«. Dávno se však prokázalo, že **charismata otce Pia nelze psychologicky vysvětlit:** stigmata

P. Pio (foto z r. 1920)

na jeho těle, dar vzhledu do duše a prorocství, mnoho zázraků a fenomén bilokace se nedají přirozeně vysvětlit ani při nejlepší vůli. Po dlouholetém zkoumání vědeckými i teologickými odborníky museli i někdejší úhlavní kritikové otce Pia uznat, že se zde jedná o nadpřirozené fenomény. V průběhu procesu blahorečení církev pečlivě prošetřila všechny možné námitky proti pravosti charismat otce Pia a nakonec potvrdila, že se jedná o zvláštní dary Boží milosti. Je úplný nesmysl tvrdit, že úcta k otci Piovi je plodem »jižanské hysterie« a »nekritické lidské víry«. K jeho ctitelům nepatří pouze jižané, nýbrž lidé celého světa, všech vrstev a povolání.

Tužba moderního člověka

Otec Pio je symbolem náboženských tužeb moderního člověka. Moderní člověk prožívá stále citelněji, že **úplné zesvětštění a nedostatek zákonů lidskou existenci.** Touží proto po věčných pravdách, které překračují tento svět; touží po nadpřirozenou, které může naplnit jeho duši; hledá morální zásady, které dají směr jeho životu. Mnoho moderních lidí vidí v otci Piovi postavu, která by mohla naplnit tuto touhu po pravdě, duchovnu a morálce. Na

Pokračování na str. 7

Uzel v případě O. Štampacha

Dominikánský kněz a teolog Odilo I. Štampach nedávno vystoupil z katolické církve a stal se knězem v odloučené církvi starokatolické. Tuto svou životní změnu potvrdil písemným prohlášením, jehož podstatné části citoval časopis Týden č. 31/1999. Protože považujeme každé vystoupení z církve za tragédii a vystoupení kněze dvojnásob, chceme se nad tímto případem zamyslet a zkoumat, je-li stav katolictví v naší zemi tak špatný, že je nutné církev opouštět, a co konkrétně vede některé naše bratry i otce v Kristu k tak radikální změně vztahu vůči naší společně Matce – jedné, svaté, katolické, apoštolské církvi.

Drama církevního disidenta

O. Štampach v prohlášení nejprve rekapituluje své bolestné zážitky během veřejného působení v církevních službách po roce 1989: propuštění z praž-

ské teologické fakulty, pomstu „starých struktur“ za prezentaci špatného stavu fakulty v médiích, pomluvy a urážky v katolických časopisech (mj. ve Světle), sesazování z různých úřadů a služeb v dominikánském řádu, omezení možnosti sloužit veřejně bohoslužby. „*Posledním bodem bylo rozhodnutí mého provinciála podmínit mé plné kněžské působení tím, že odsouhlasím velmi kontroverzní prohlášení vydané pro tyto a podobné účely Ratzingerovým úřadem. Stovky teologů po celém světě odmítají s tímto textem souhlasit,*“ píše O. Štampach. A protože ani předtím nenašel zastání u svých řádových představených a u kardinála Vlka, rezignoval na další úsilí o změnu církevních poměrů i vlastní situace a římskokatolickou církev opustil.

Vypadá to jako drama církevního disidenta: hrdinský boj vzdělaného a spravedlivého jedince proti přesile zaostalých

KNĚZ PODLE BOŽÍHO SRDCE – pokrač. ze str. 6

rozdíl od mnoha moderních teologů, kteří zpochybňují pravou víru svými pokusy o demytologizaci a liberalizaci, chápe otec Pio, že moderní člověk touží po pravé víře. Přemýšlivý svět lidí nehledá přizpůsobení světu, nýbrž překonání světa; netouží po odmytologizování své víry, nýbrž po tajemství víry; neusiluje o liberalizaci morálky, nýbrž o její závaznost. Ale právě to všechno našli nespočetní lidé u otce Pia.

Světec

Otec Pio je velký světec. V jeho osobě a jeho životě nacházejí lidé uskutečnění evangelia, vidí v něm ztělesnění křesťanských ctností, cítí v něm Boží působení. Na otci Piovi se ukazuje, že **prožívaná svatost pů-**

sobí na člověka silněji než všechny teorie a všechna věda. Svatost vede k Bohu mnohem více než pedagogika a psychologie. Zatímco progresivní teologové a pastorační odborníci musí konstatovat, že navzdory jejich studiím, kongresům a seminářům chodí do kostela stále méně lidí, tento kapucín vyvolal prostou žitou svatostí takový průlom, že uchvátil miliony lidí na celém světě. A zatímco progresivní kněží a řeholníci navzdory svým teoriím, pedagogice, psychologii a sociologii nemají žádný dorost, tento prostý kapucínský kněz vyvolal nespočetná povolání a přivedl k životu na 2000 modlitebních skupin. Otec Pio je živým dokladem, že pravá svatost má i v dnešní době tu nejpřesvědčivější sílu a schopnost přivádět lidi k víře.

-lebe 39/99-
Překlad -lš-

STAROKATOLICKÁ CÍRKEV – vznikla po prohlášení papežské neomylnosti na I. vatikánském koncilu r. 1870. Jejím duchovním inspirátorem byl Ignác Döllinger, profesor v Mnichově. Prvním starokatolickým biskupem se stal dr. Jos. Reinkens, který byl vysvěcen jansenistickým biskupem z Dewenteru. Starokatolíci neuznávají dogma o papežské neomylnosti. V bývalém Rakousku-Uhersku byla církev starokatolická státně uznána a biskupem byl zvolen Miloš Amadeus Čech, (bratr známého českého básníka). Od roku 1897 je centrem starokatolické církve Varnsdorf v sev. Čechách. Druhým starokatolickým biskupem byl Alois Pašek a po něm se ujal vedení V. J. Ráb. Starokatolíci vydávali časopis : „Věstník církve husitské či české starokatolické“ a řadu Husitských kalendářů českých starokatolíků. Početem je starokatolická církev velmi malá. -Kb-

mocenských struktur o to, aby v církvi bylo více svobody, demokracie a tolerance k cizím názorům. Kolik takových reformátorů už v dějinách církve povstalo! A církev u nás jako by byla natolik svázaná se svou totalitní minulostí a předkoncilní mentalitou, že pro lidi formátu O. Štampacha v ní prostě není místo. Jejich oficiální rozchod s církvi se pak jeví jako logické a omluvitelné východisko.

Jenže v tomto dramatu zbývá několik důležitých otázek: Byl O. Štampach propuštěn z teologické fakulty jen proto, že nevyhovoval „starým strukturám“ v jejím vedení, nebo spíš z toho důvodu, že jeho příliš nezávislé interpretace křesťanství nebyly v ideálním souladu s potřebami vzdělání katolických kněží? Byla Štampachova kritika vnitrořádových i vnitrocírkevních poměrů ve světských sdělovacích prostředcích příkladem upřímné snahy o nápravu, nebo spíše taktickým spoléháním na tradiční protikatolickou averzi většiny české veřejnosti i médií? Byly články v katolických časopisech o něm jednostranné a urážlivé, nebo prostě jen nesouhlasné a kritické? Byla to štvavá kampaň, nebo příklad plurality názorů a vnitrocírkevního dialogu? A byl jeho odchod z katolické církve nezvratně vynucen nepříznivým jednáním jeho představených, nebo to bylo jen další gesto bojovníka proti současné podobě katolictví u nás, gesto navazující na jeho účast v iniciativě „Kai-

ros“ a v propagaci „Návrhu Ústavy katolické církve“?

Ne holubník, ale ovčinec

Co je ono „kontroverzní prohlášení vydané Ratzingerovým úřadem“, se kterým „stovky teologů odmítají souhlasit“? Jde o dokument Kongregace pro nauku víry (jejímž prefektem je právě kardinál Ratzinger) nazvaný „Professio fidei et ius iurandum fidelium“ a vydaný roku 1998 v obnovené verzi, která vzbudila kritický nesouhlas řady církevních disidentů. Současný platný Kodex kanonického práva totiž v kán. 833 ukládá povinnost „osobně složit vyznání víry ve znění schváleném Apoštolským stolcem“ řadě nositelů církevních úřadů a služeb, mj. učitelům teologie. A znění schválené Apoštolským stolcem obsahuje zmíněný kritizovaný dokument.

Co je starokatolická církev, do které O. Štampach přestoupil? Je to křesťanské společenství, které se ve své většině odloučilo od Říma po Prvním vatikánském koncilu, kdy byly vyhlášeny za články víry neomylnost papeže ve věcech víry a mravů a jeho primát nad celou církvi. Starokatolíci postupně zavedli dobrovolný celibát a volbu biskupů, u nichž předpokládají apoštolskou posloupnost. Je to tedy odloučené, schizmatické společenství, které nevyznává tutéž víru o službě papeže jako církev římskokatolická a s ní sjednocené východní církve. Kodex kanonického

práva v kán. 751 charakterizuje takovou situaci jako rozkol: „Rozkol (schizma) je odmítnutí podrživosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podrživými.“ Přestoupili někdo z církve římskokatolické ke starokatolíkům, pak vědomě odmítne společenství s papežem i katolickou nauku o jeho neomylnosti a primátu. Nechceme a nebudeme nikoho takového soudit, ani O. Štampacha, protože Soudce nás všech je na nebesích, ale smíme a budeme tvrdit, že vystoupení z katolické církve je již samo o sobě hřích, takového charakteru že jej Kodex postihuje ipso facto exkomunikací (kán 1364 § 1).

Ale co je církev pro nás a co pro O. Štampacha? Platí i do budoucna výše citované ustanovení Kodexu, nebo nám naše svědomí dovoluje vybrat si církev či náboženství zcela podle libosti? Druhý vatikánský koncil řekl mnoho nového o vztahu katolické církve k nekatolíkům a nekřesťanům, ale základní pravidlo v této věci nezměnil: „Jediná Kristova církev... ustavená a uspořádaná na zemi jako společnost, subsistuje (uskutečňuje se) v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním.“ (Lumen gentium 8) Pro uvědomělého katolíka tedy není jedno, zůstane-li ve své církvi, nebo přestoupí do jiné. Přijímáme-li celek nauky církve, nemůže pro nás být starokatolická církev jen „alternativní katolictvím“, jak tvrdí O. Štampach ve svém prohlášení. „Není-li pro mne místo v římskokatolických aktivitách a strukturách, musel jsem si hledat zázemí jinde,“ píše také. Opravdu? Kdyby bylo „místo v aktivitách a strukturách“ tak zásadní podmínkou našeho setrvání v církvi, už byz ní dávno museli odejít lidé, tolikrát označení za fundamentalisty neschopné dialogu a zasažení projevy nelibosti různých vyšších činitelů... „Od římskokatolické větve Kristovy církve

se poněkud vzdalují jen po formálně právní stránce,“ říká O. Štampach. Připomíná to postoj několika věřících učitelů, kteří za normalizace v 70. letech podepsali prohlášení, že přestanou chodit do kostela, a obhajovali se tím, že víru jim nikdo nevezme. Kromě toho přece O. Štampach musel slíbit při kněžském svěcení svému ordináři a jeho nástupcům poslušnost, a žádný z nynějších biskupů mu jistě nepřikázal přestoupit ke starokatolíkům. Formálně právní stránka je v tak závažných věcech jednoznačným projevem vnitřního postoje. Církev je ovčinec, ne holubník.

Stará historie, stálá naděje

Dlouholetý napjatý vztah O. Štampacha k církvi se jeho přestupem poněkud zauzloval a možnost smírného řešení se tím dosti vzdálila. Vidíme ovšem, že toto zauzlení nemá příčinu ani tak v údajné zaostalosti a pomstychtivosti současných církevních struktur, jako spíš v moderních liberálních výkladech církevní nauky a v kritickém stavu vnitrocírkevní kázně. Opakuje se tu stará historie těch, kteří ze začátku vypadali jako velmi progresivní a velmi potřební činitelé zlepšení poměrů v církvi. Ke starokatolíkům také nedávno přestoupil a přijal tam svátost manželství kněz a publicista Jan Jandourek, redaktor „progresivního“ Áděčka. Zůstává tu ale také stálá naděje na změnu, která může udeřit podobně nečekaně jako kdysi blesk na Pavlově cestě do Damašku. Nabízí se nám příležitost vyzkoušet si v praxi, co to znamená být nekompromisní k falešným naukám, ale vstřícný k těm, kdo je zastávají; nezatrácovat toho, kdo se rozešel s církvi, ani se nenechat zvíkat jeho příkladem; důvěřovat opravdu upřímně, že takto zauzlované případy mohou být rozváznány na zemi i v nebi.

Karel Komárek

6. srpna 1945

Je 6. srpna 1945, 2 hod. 45 min. Z tichomořského ostrova Tinian startuje americký bombardér B 29. Cíl: Japonská pevnina – Hirošima. Poprvé v dějinách lidstva má být svržena atomová bomba na nepřátelské území. Důvod: zničujícím způsobem zasáhnout japonskou vojenskou moc.

Všechno probíhá podle plánu. Je 8 hod. 15 min. Cíl je dosažen. Nad dvoumilionovým městem se otevírá zásobník bombardéru. Bomba je uvolněna ze svého závěsu a padá do hlubiny. Několik okamžiků později zasáhne město obrovský světelný záblesk a Hirošima je pokryta vařícím mrakem. Obrovský mrak dosahuje v několika minutách výšky 10 až 20km. Co se pod tímto smrtonosným mrakem nachází, je nepřehledné pole trosek a požárů, divoce se šířící peklo. Druhý pilot letadla říká: »Vzpomínky na tyto strašné minuty svého života se nikdy nemohu zbavit, i kdybych žil třeba sto let!« Nejen on. Celý svět je šokován, když se o tom dovídá.

Ale stalo se ještě něco jiného, co bylo dlouhý čas zcela utajeno. Čtyři jezuitští kněží ve farní budově vzdálené jen 8 bloků od epicentra exploze zůstali zázračně uchráněni způsobem, který není možno přirozeně vysvětlit. Jeden z nich, P. Hubert Schiffer, tehdy třicetiletý, který působil ve farnosti Nanebevzetí Panny Marie, podává o tom svědectví na eucharistickém kongresu ve Filadelfii (USA) před desetitisíci užaslými posluchači s prostou působivostí: »Zcela náhle, mezi jedním a dalším nádechem se modré nebe nad Hirošimou pokrylo nepopsatelně jasným intenzivním světlem. Obklopovala mě jen oslnující jasnost. Nebyl jsem schopen se ani dívat, ani přemýšlet. Na chvíli bylo úplně ticho. Plaval jsem v oceánu světla zcela bezmocný a plný strachu. Zdálo se, jako by celý prostor ve smrtelném tichu zadržel

svůj dech. Náhle všechno naplnil hromový úder mohutné exploze. Neviditelná síla mě smrštila ze židle. Házelo to se mnou ve vzduchu jako s padajícím listem na podzim. Pak se všechno ponořilo do tmy a tiché nicoty. Nebyl jsem v bezvědomí, ale pokoušel jsem se přemýšlet, co se stalo. Svými prsty jsem nahnatal sám sebe v totální tmě. Ležel jsem tváří na roztržitěném dřevě a nic jsem neviděl ani neslyšel. Myslel jsem, že jsem mrtev. Pak jsem uslyšel svůj vlastní hlas. To byla ta ze všeho nejstrašnější zkušenost. Z toho jsem poznal, že jsem dosud naživu a že se musela stát nějaká strašná katastrofa.

Celý den jsem spolu s třemi spolubratry strávil v tomto pekle ohně, kouře a záření, až nás našli záchranáři. Byli jsme sice všichni zraněni, ale díky Bohu přežili jsme.« Jediní ze statisíců v okruhu 1,5 km.

Dodnes je pro odborníky hádankou, proč žádný ze čtyř kněží nebyl zasažen radioaktivním zářením a proč uprostřed všech ruin zůstala stát pouze farní budova. Ani 200 japonských a amerických lékařů a vědců, kteří podle vlastních výzkumů postupně vyšetřovali P. Schiffera, nenašli žádné vysvětlení, jak to, že 33 let po výbuchu dále žije bez jakýchkoliv pozdějších následků. Na své otázky slyší všichni stále stejnou odpověď: »Jako misionáři jsme chtěli žít podle poselství Panny Marie z Fatimy, a proto jsme se denně modlili růženec.« Modlitba a úkryt v Neposkvřněném Srdci Panny Marie byly silnější než atomová bomba. Je to pro nás zcela jednoznačně srozumitelné napomenutí nebeské Matky, jak životně důležité je plnění jejich proseb a poselství, která od nás žádají úctu k jejímu Neposkvřněnému Srdci.

Podle: H. Schiffer, *The Rosary of Hiroshima Blue Army, Washington, N. J.*

Povolání ženy

Přijímat a darovat lásku a život

Patří to k její přirozenosti. Hebrejščina to krásně vyjadřuje: žena, ženský, *nekewah* znamená dutý, vytvářející vnitřní prostor, půdu ke klíčení. Vyjadřuje to celé její tělo, je tím určena i její psyché. Celá její bytost je propastí touhy a lásky. Proto potřebuje více než muž, aby byla milována. V protikladu k němu je méně spontánní, pokud jde o konání. Může se rozvíjet ale jen tehdy, když svou potřebu přijímat bere jako skutečnost.

Pro svůj vnitřní postoj přijímat má žena přirozenou otevřenost pro duchovní věci, a to jak v kladném, tak v záporném smyslu.

Je možno např. pozorovat, že do kostela chodí daleko více žen než mužů. V židovské tradici je žena osvobozena od 613 příkazů, protože je od přiroze-

je první vystaven pokušení. Proto je také Eva pramenem pádu muže. Maria, nová Eva, je pro něho pramenem vykoupení.

Schopnost přijímat a naslouchat dělá také ženu více prockou. V manželském soužití přicházejí prorocké intuice především od ženy. Chápe a rozumí působení Ducha svatého dříve než muž. Proto je pro muže důležité, aby jí skutečně naslouchal a byl pozorný k tomuto nadání své ženy. Muž pak má schopnost rozlišovat, kdy nastává vhodný čas pro působení intuice. Žena potřebuje muže, aby uskutečnila svou intuici.

Jakožto přijímající bytost je žena ustavičně vystavena nebezpečí očekávat od svého muže plnost lásky. Aby však mohlo dojít k jejímu dokonalému naplnění, musí všechno očekávat od Boha, protože je dcerou nebeského Otce a jen On jí může dát plnost té lásky, po které touží a kterou potřebuje. Soustředí-li se výlučně na svého muže, bude zklamána, protože on není schopen naplnit její očekávání. Jestliže jí muž nemůže dát to, co potřebuje, bude buďto zklamána a stáhne se do sebe, nebo bude hledat jiného muže, nebo se plně soustředí na děti. Tu ale vzniká nebezpečí, že děti připoutá na sebe do té míry, že jim brání v jejich vnitřním růstu.

Žít zcela pod Božím pohledem

Pro negativní zkušenost s vlastním tělesným otcem může mnoho žen postrádat schopnost zcela se odevzdat nebeskému Otcovi. Je prokázáno, že náš vztah k »Bohu Otcovi« se formuje nejdříve naším vztahem k našemu tělesnému otcovi. To, co jsme s ním prožili, přenášíme podvědomě na svého nebeského Otce. Proto je důležité, abychom se vědomě rozhodli, že se dáme »překvapit« láskou nebeského Otce a nebudeme jej srovnávat se svým tělesným otcem. Jinak

mohou zkušenosti našeho dětství s tělesným otcem poznamenat celý náš život.

Skrze niterný vztah k nebeskému Otcovi může dosáhnout žena svobody vzhledem k svému tělesnému otcovi, a tím i vzhledem k svému muži. Jestliže totiž dcera nedosáhne určité svobody vůči svému tělesnému otcovi, nebude schopna být opravdovou manželkou, protože si nedokáže vybudovat správný odstup od svého manžela. Vystavuje se nebezpečí, že zůstane malým poslušným děvčátkem, které je zcela závislé na svém muži, udělá všechno, co od ní očekává, a je neschopné jej skutečně milovat. Chce-li být svobodná, musí přejít z pohledu tělesného otce pod pohled Otce nebeského. Jenom žena, která zcela rozhodně žije pod pohledem Božím, je skutečně svobodná, protože není závislá na náladě svého muže a na jeho náklonnosti. Je osobností, která nachází svou hodnotu a svou jistotu v Bohu.

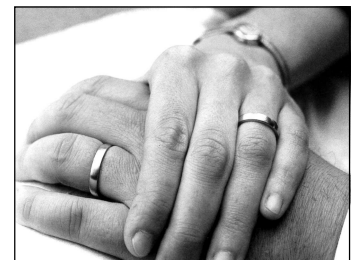
Žena umožňuje muži »být otcem«

Každý muž se narodil z ženy. Proto žena »rodí« svého muže i k otcovství. Muž může být otcem jen s pomocí matky a své otcovství uskutečňuje doopravdy teprve tehdy, když jeho žena začne nosit dítě ve svém lůně. Písmo říká, že žena má být muži *pomocnicí* (srov. Gn 2,18-23). Je tu však nebezpečí, že bude

mít nad mužem převahu, že je matkou dříve, než muž pozná své otcovství. Často má větší zralost než on a ovládá ho svou citovou mocí. Ale když je muž ženou utlačován a nemá pevnou jistotu v Bohu, bude buďto na ní závislý, nebo bude zkoušet, jak ji ovládnout silou svých svalů. Může také hledat vysvobození v práci nebo u jiné ženy.

Milující odevzdání

Podřízujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán; muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou Církve... Vy, muži, milujte své ženy jako Kristus miloval Církev a vydal sám sebe za ni... To je veliké tajemství, mám na mysli vztah Krista a Církve. A proto každý z vás ať

miluje svou ženu jako sám sebe a manželka ať zase svému muži projevuje úctu. (Ef 5,21-33)

Písmo svaté prosí ženu, aby se podřízovala svému muži a přijala ho jako svého pastýře. Tak ovšem může žít pouze tehdy, když je zcela zakořeněna v Bohu a má v něm jistotu, že *ani smrt ani život ji nemohou*

nosti více nábožensky nadaná. V protikladu k muži není zde žena povinná navštěvovat synagogu.

Skrze tuto svou otevřenost pro duchovní věci je žena náchylnější k satanovým útokům. Žena je tedy otevřenější pro přijímání lásky, ale je také náchylnější otevřít se zlu. Ona je to, kdo

odloučit od lásky Kristovy, ani špatné rozhodnutí jejího muže, protože těm, kteří milují Boha, všechno prospívá k dobru (Řm 8,28). Jestliže tuto jistotu v Bohu nemá, bude mít žena stále strach podřídit se svému muži, aby nebyla od něho utlačována. Má-li však v Bohu svou jistotu, může splnit Boží přikázání a podřídit se z lásky k Bohu svému muži. A jestliže žije právě takto, bude její muž schopen žít své povolání jako hlava ženy s láskou, ale současně naslouchat prorockému nadání své ženy. Nemusí pak mít strach, že jej bude žena utlačovat. Tímto způsobem mohou žít ve vzájemné podřízenosti, jak si to Bůh přeje.

Matka vede své děti k otci

Matka je první, kdo má kontakt se svým dítětem, protože je od počátku nosí ve svém lůně. Již v životě matky dítě cítí a slyší o otci všechno, co přijímá skrze filtr matky, jak nám dokládají vědecké výzkumy. Dítě přejímá již v mateřském lůně pozitivní i negativní pocity, které chová matka vůči otci. Jestliže tedy má matka negativní vztah k otci, odlučuje od otce i své dítě. Jestliže posilována Boží láskou chová k otci lásku, předává tuto lásku i svému dítěti.

Žena nosí své dítě v lůně devět měsíců. To vytváří silné pouto k dítěti, a je proto zcela přirozené, že odloučení od dítěte je pro ni bolestné. Ale pro zdravý růst potřebuje dítě lásku otce i matky. Je proto úlohou matky přivést dítě k otci, aby mohlo přijímat i jeho lásku. To může udělat jen tehdy, když je zakořeněna v Boží lásce a chce jen to nejlepší pro své dítě. Toto rozdělení není schopna prožívat, jestliže se distancuje od svého muže i od Boha a všechnu lásku, kterou potřebuje, hledá u dítěte, a tak je na sebe emocionálně připoutává a současně je beznadějně přetěžuje.

*Dokončení v příštím čísle:
Povolání muže*

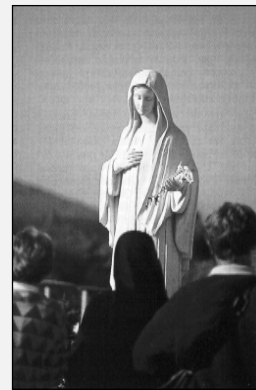
Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes se raduji s vámi a všechny vás zvu k modlitbě srdce. Zvu vás, abyste zde všichni se mnou děkovali Bohu za milosti, které vám skrze mne dává. Přeji si, abyste pochopili, že zde chci vytvořit nejen místo modlitby, ale i setkání srdcí. Přeji si, aby moje, Ježíšovo a vaše srdce se staly jediným srdcem lásky a míru.

Proto, děti, modlete se a radujte se ze všeho, co zde Bůh činí, navzdory tomu, že satan vyvolává svár a nepokoj. Já jsem s vámi a všechny vás vedu cestou lásky.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje 25. 7. 1999

Marie a Marta

Každá žena mi dá za pravdu, že to dá mnoho práce, chce-li ukázat opravdovou pohostinnost. V evangeliu čteme, že Ježíšovi se dostalo v Lazarově domě přátelského přijetí. Martina sestra Marie si sedla k Ježíšovým nohám a naslouchala mu.

Můžeme předpokládat, že Ježíš nepřišel sám, ale v doprovodu několika učedníků. Marta se dává pilně do práce ve své kuchyni, protože Ježíš i jeho učedníci mají za sebou velký kus pěší chůze. A jistě znala Marta jako zbožná židovka chválu z knihy Přísloví: *Statečnou ženu kdo nalezne, je daleko cennější než perly.* (Př 31) A dále: *Podobá se obchodním lodím, zdaleka přiváží svůj chléb. Ještě za noci vstává dát potravu svému domu a příkazy služkám. Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku.*

Marta je zdatná domácí paní, stará se o všechny a snaží se, aby všechno bylo, jak se patří. Ale tady jde o něco více, sám Pán přišel do jejího domu, chce mu připravit to nejlepší, a její sestra Marie nemá nic jiného na práci než složit ruce do klína a naslouchat Ježíši. To mohla udělat také později, až bude všechno jídlo připraveno a hostina skončena. Marta se nakonec nezdrží a dá průchod své nevoli: *Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala posluhovat samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže.* (Lk 10,40) Ale Ježíš jí nedává za pravdu, neposílá Marii do kuchyně, naopak říká: *Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se pro mno-*

ho věci. Ano, jen jedno je třeba. Marie si vybrala lepší úděl a ten jí nikdo nevezme. (Lk 10,41n)

Ježíš vrací Martu zpět na zem. Ano, uznává její práci, její starosti a pečlivost. Ale musí být zachována rovnováha. Starosti, námaha a naše práce nás nesmí ovládnout, nesmí nad námi získat vrch. Ježíš říká: *Jen jedno je třeba.*

Musíme se nepochybně starat o svůj život, o svou práci, svůj pokrm, svůj výdělek. Ale tyto starosti nesmí určovat náš život, nesmí být tím jediným v našem životě. *Marie si vybrala nejlepší úděl a ten jí nikdo nevezme.* Marie naslouchá Ježíši, je tak uchválena, že zapomíná na všechno ostatní.

Marně je časné vstávat, vyseďávat u práce, jíst chléb námahy, neboť svým miláčkům ho dává ve spánku. (Ž 127,2) Marii jednání nás ovšem nesmí na druhé straně vést k mentalitě »Pán už to zařídí, když svým miláčkům dává chléb ve spánku«, nýbrž musíme uznat, že i když máme také své každodenní starosti a námahy, jako je má Marta, nesmíme ztrácet Pána ze zřetele. Tak to také říká citovaný žalm: *Jestliže Hospodin nestaví dům, marně se namáhají ti, kdo jej staví. Jestliže Hospodin nestřeží město, marně bdí strážce.* Tyto věty nás mají povzbudit, abychom při všem spěchu, všedních starostech a námahách nezapomínali obrátit svůj zrak k Pánu a nezapomínali na Boží slovo.

Snad si naši předkové byli více vědomi Boží blízkosti,

když přerušovali svou práci, aby se pomodlili, když se ozval zvon, nebo když začínali práci stříelnou modlitbou: »Ve jménu Páně!« »S Boží pomocí!« »K větší cti a slávě Boží!«

Musíme se učit od obou sester, od Marie i od Marty: Musíme být horliví a svědomití, ale také musíme být těmi, kdo dovedou naslouchat, ztišit se a modlit. Každopádně se o to musíme snažit. Jen nemnoho svatých to dokázalo, být si stále vědom Boží přítomnosti. Zachovala se nám krásná modlitba sv. Terezičky, kterou bychom mohli ukončit tuto krátkou úvahu: »Pane hrnců a pánví, já nemám čas, abych byla svatá a zalíbila se ti nočním bděním. Nemohu o tobě rozjímat za ranních červánků ani za soumraku. Udělej ze mne světici, když vařím oběd a umývám talíře...«

Bohumil Dvorský

Z dopisu čtenáře:

Kdykoliv katolický kněz opusť svou církev, je to bolestná a politováníhodná věc. Podle Katolického týdeníku je to však událost, kterou je třeba pokorně a s radostí přijímat jako Boží záměr. Tak alespoň vyznívá zpráva o oslavě starokatolíků, uveřejněná na 7. str. KT 31/99, která oznamuje přestup bývalého dominikána a katolického kněze I. O. Štampacha. Tato zpráva vypadá přímo jako výzva pro další kněze, aby rozšířili kněžské řady starokatolické církve. Další část zprávy je pozvánkou k návštěvám aktivit, které chystá odpadlý kněz v kostele sv. Máří. Nezměníme název Katolický týdeník na Starokatolický?

J. A.

Na prahu Velkého jubilea

List Jana Pavla II. o putování na místa spojená s dějinami spásy – dokončení

Návštěva svatých míst pozemského života Spasitele s logickou návazností vede dále k místům, která byla významná pro rodící se Církev a poznala misijní elán prvních křesťanských obcí. Bylo by jich tolik, když budeme sledovat Lukášovo vyprávění ve Skutcích apoštolů. Ale především by se mi líbilo, kdybych mohl setrvat v rozjímání také ve dvou městech, která jsou zvláštním způsobem spojena s životem Pavla, apoštola národů. Mám na mysli především Damašek, místo, které připomíná jeho obrácení. Budoucí apoštol byl totiž právě na cestě do toho města v roli pronásledovatele, když sám Kristus zkřížil jeho cestu: *Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?* (Sk 9,4) Pavlova horlivost, kterou získal od Krista, vyzařovala odtud s nezadržitelným vzestupem, dokud nezasáhla velkou část tehdy známého světa. Kolik to bylo měst, která evangelizoval! Bylo by dobré navštívit Athény, kde na areopagu pronesl onu obdivuhodnou řeč (srov. Sk 17,22-31). Když uvážíme roli, jakou mělo Řecko při utváření antické kultury, chápeme, že tuto Pavlova řeč je možno považovat přímo za symbol setkání evangelia s lidskou kulturou.

Odevzdávám se zcela záměrem Boží vůle a byl bych rád, kdyby se tento plán mohl uskutečnit alespoň ve svých základních bodech. Jedná se o pouť výlučně náboženského charakteru, ať už pro její povahu, nebo pro její cíl, a velice by mě bolelo, kdyby se tomuto mému projektu přikládaly jiné významy. Až dosud jej stále plním ve smyslu duchovním, i když jít na tato místa třeba jen v myšlenkách znamená určitým způsobem znovu číst samotné evangelium, znamená to procházet cestami, jimiž prošlo Zjevení.

Odebrat se v duchu modlitby od místa k místu, od jednoho města k druhému v období, které je zvláštním způsobem poznamenáno Božím zásahem, pomáhá nám nejen v tom, abychom prožívali svůj život jakožto putování, ale dává nám plasticky představu Boha, který jde před námi, který sám sestoupil k pouti po cestách člověka, Boha, který se na nás nedívá z výšky, nýbrž který se stal naším společníkem na cestě.

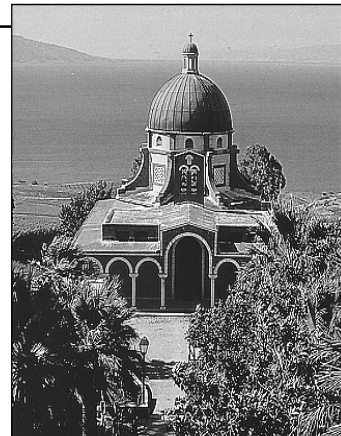
Putování na Svatá místa se tak stává mimořádně významnou zkušeností podněcenou svým způsobem veškerým ostatním jubilejním putováním. Církev totiž nemůže zapomínat na své kořeny; musí se k nim ustavičně vracet, aby se plně a věrně držela Božího plánu. Proto jsem napsal v bule *Incar-nationis mysterium*, že Jubileum slavené současně ve Svaté zemi, v Římě a v místních církvích celého světa »bude mít, tak říkajíc, dvě centra: na jedné straně město, kam Boží Prozřetelnost chtěla umístit sídlo nástupce Petrova, a na druhé straně Svatou zemi, v níž se Boží Syn narodil, když přijal naše tělo z Panny jménem Maria«. (2)

Tato pozornost vůči Svaté zemi, zatímco vyjadřuje závaznou památku křesťanů, chce uctít hluboký vztah, který mají křesťané trvale k židovskému národu, ze kterého Kristus podle těla pochází (srov. Řm 9,5). Ušel se velký kus cesty v těchto desetiletích, zvláště po Druhém vatikánském koncilu, aby se ustálil plodný dialog s národem, který si Bůh vybral za prvního adresáta svých slibů a své Smlouvy. Jubileum má představovat další příležitost k posílení vědomí pout, která nás spojují, aby tak přispělo ke konečnému odstranění nepochopení, která bohužel tolikrát v průběhu staletí hořce poznamenala

vztahy křesťanů a židů. Nemůžeme dále zapomenout, že Svatá země je drahá také přívržencům islámu, kteří jí věnují obzvláštní úctu. Mám živou naději, že moje návštěva svatých míst může poskytnout také příležitost k setkání s nimi, aby alespoň skrze zřetelné svědectví rostly důvody pro vzájemné poznávání a úctu, neku-li spolupráci v úsilí vydávat svědectví o hodnotě náboženského poslání a o horoucí touze po společnosti, která více odpovídá Božím záměrům a respektuje každou lidskou bytost i stvoření.

Při cestě místy, která si Bůh zvolil, aby zbudoval svůj »stan« uprostřed nás, je mým velkým přáním, abych cítil, že jsem přijímán jako poutník a bratr nejen od katolických společenství, s nimiž se budu setkávat s obzvláštní radostí, ale také od jiných církví, které nepřetržitě žily na svatých místech a střežily je s věrností a láskou k Pánu. Více než při kterékoliv své pouti bude to, co bych chtěl splnit ve Svaté zemi v podmínkách Jubilea, poznamenáno vroucí touhou a modlitbou adresovanou skrze Krista Otci, aby všichni jeho učedníci *byli jedno* (J 17,21), modlitbou, která je pro nás ještě naléhavější výzvou ve výjimečné hodině, kterou před námi otevírá nové tisíciletí. Proto si přeji, aby všichni bratři ve víře, poslušni Ducha svatého, mohli spatřovat v krocích pouti po zemi, kudy kráčel Kristus, »doxologii« spásy, kterou všichni přijali, a byl bych šťasten, kdybychom se všichni mohli spojit na místech našeho společného původu, abychom osvědčili Kristu svou jednotu (srov. Ut unum sint 23) a potvrdili vzájemně úkol znovu dosahnout plné jednoty.

Nezbývá mi tedy, než abych co nejlídněji pozval celé křesťanské společenství, aby se

Kostel Blahoslavenství

v duchu vydalo na cestu jubilejního putování. Je možno je slavit mnoha způsoby, které jsem naznačil v uvedené bule. Určitě však je mnozí budou prožívat tak, že se vydají na pouť k místům, která mají zvláštní vztah k dějinám spásy. Všichni budeme muset vykonat onu vnitřní pouť s tím cílem, abychom se odloučili v nás i kolem nás ode všeho, co se protíví Božímu zákonu, abychom byli schopni se plně setkat s Kristem, vyznali svou víru v něho a v hojnosti přijali jeho milosrdenství.

V evangeliu se nám Ježíš zjevuje stále na pochodu. Zdá se, jako by měl naspěch přecházet od místa k místu, aby ohlašoval, že se blíží Boží království. Ohlašuje a zve. Jeho »následuj mne« našlo ochotný souhlas apoštolů (srov. Mk 1,16-20). Kež všichni cítíme, že k nám zazněl jeho hlas, jeho pozvání, jeho výzva k novému životu.

To říkám především mládeži, před kterou se život otevírá jako cesta plná překvapení i zaslíbení.

Říkám to všem: Vydejme se po stopách Kristových!

Cesta, kterou chcí uskutečnit v jubilejním roce, by mohla představovat cestu celé Církve, která touží být stále více otevřená hlasu Ducha, aby vykročila rozhodně vstříc Kristu, Snoubenci: *Duch a nevěsta volají: »Přijď!«* (Zj 22,17)

Ve Vatikánu 29. června o slavnosti sv. Petra a Pavla v roce 1999, ve dvacátém roce mého pontifikátu.

Jan Pavel II.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

LIII.

„On skutečně nosil rány našeho Pána?“ ptal se velmi zaničeně Heřman Josef. – „Ano, pět svatých ran!“ odpověděl mu Josef.

„To musí být velká milost, když Bůh vezme nějakého člověka s sebou na kříž!“ řekl Heřman Josef po chvíli ticha. Myslel na dny, kdy trpěl vysokou horečkou, kdy volal k Bohu: „Vezmi mne na kříž! Chci s tebou rozepnout ruce nad plameny, ruce, které hasí oheň!“

Toho večera ti tři už nepromluvíli.

V klášteře Hoven oznamovaly zvony začátek Květné neděle, když tam dorazil Heřman Josef s průvodcem. Sestry přišly jako obvykle starce přivítat s velkou úctou. Opět vonělo kadidlo.

„To je moje Květná neděle!“ usmál se mnich. Ale pak vážně přidal: „To již není daleko ke Golgotě.“ Když uviděl sestru Eufémii, s úsměvem se zeptal: „Tak jak se vám daří, potřebujete ještě nějaká jablka?“

Reholnice se celá začervenalá, ale souhlasně pokývala hlavou a řekla: „Ne, již je nepotřebuji, otče!“

Nyní kráčeli všichni křížovou chodbou klášteře. Najednou se kněz zastavil. Vzal svou hůl pevně do ruky, naznačil na zemi čtverec a řekl: „Tady pohřbete mé tělo!“

Přes všechny obličejové přeběhl stín strachu. Ale Heřman Josef se smál a řekl: „Ne, milé sestry, člověk nemá být smutný, hrob je dobré lože a smrt je sestra, která nás vrací k Otcí.“

S námahou vykonával starlec v těchto dnech svou službu u oltáře. V úterý ještě četl pašije podle Marka, zatímco horečka rozpalovala jeho tělo. S obrovským sebezapřením dokončil mši svatou. Studený pot mu vystával na čele. Po posledním evangeliu se složil na oltářních stupních.

Vyděšené sestry k němu přiskočily, svlékly jej z liturgických rouch a přenesly na postel. Věděly, že před nimi leží umírající. Najednou je přepadla velká úzkost, až výčitky svědomí, že přiměly tohoto starce k tak dlouhé cestě a uspíšily jeho smrt. Ale mnich, který se právě probral, je utěšoval: „Je to tak v pořádku, sestry. Ve Steinfeldu jsem doma k životu, zde jsem doma ke smrti.“ Pak se na ně prosebně podíval a pokračoval: „Ach, měl bych k vám velkou prosbu. Ve vašem kostele je obraz trůnící Madony. Nemohly byste mi jej přinést? Člověk přece potřebuje Matku k umírání.“

Sestry uctivě přenesly obraz do místnosti nemocného.

„Nyní mohu zemřít před zraky Matky!“ usmíval se kněz a z jeho starých očí zářila

radost. Nato opět upadl do horečky. Trápil ho nevyslovitelný strach. Stále mumlal něco o hořících městech, prchajících lidech a o žluté bouři. Pak se vzpřimil na polštáři a vykřikl: „Pane, zachraň nás!“

* * *

Mongolský příval se dostával stále více na západ. Polsko padlo bez odporu. Krakov lehl popelem. Kolem Pešti, hlavního města Maďarska, hořely v noci vesnice jako pochodně. Arcibiskup, který se pokusil o protiútok, zahynul v bažině a jeho vojsko rozprášili. Pešť byla vzata útokem, vypleněna a vypálena. Každého živého zabili.

Skvělý postup Asiátů pokračoval na Moravu a Slezsko. Kostely na východě Německa byly plné ustrašených lidí a všichni prosili: „Pane, zachraň nás před žlutou hrozbou!“

* * *

Na Velký pátek přišel otec Josef z Löwenichu, u kterého se Heřman Josef zpovídal. Najednou zachvátil jeho srdce strach. „Ach, bratře Josefe, co byl můj život? Naše nebeská Matka mě vyvádla, abych nesl Spasitele celým světem. A co jsem udělal já? Nehledal jsem nic jiného než klid svého srdce ve své tiché cele. Hledal jsem sám sebe a měl jsem hledat své ztracené bratry.“

„Hledal jste Boha v tichu!“ uklidňoval ho kněz. „A svým bratřím jste učinil mnoho dobrého. Bůh ukládá lidem různé úkoly. Jedny posílá, aby kázali, obraceli ostatní. Vás Bůh vyvolil k dílu pokání, k životu modlitby v tichu. Bůh ví, kolik požehnání přinesly vaše oběti naší trápené zemi!“ Ale nemocný neposlouchal slova zpovědníka. Stále jen naříkal:

„Ne, můj bratře! Můj život nestál za nic! Kdybych tak mohl začít ještě jednou, znovu od začátku, to by bylo krásné!“

„Zasloužil jste si pokoj, otče Josefe!“ těšil ho druh. „Váš ži-

Božím břemenům se nemáme vyhýbat. Ona jsou současně cestou k Božímu požehnání.

Alfréd Delp

vot byl plný milosti, nesete bohaté snopy k nebeské sklizni.“

Heřman Josef upadl do vysoké horečky, v těchto hodinách bolesti viděl v duchu nezměrné utrpení, které se blížilo k hranicím říše. „Pane, odvrát to nebezpečí!“ vykřikl a pozbyl vědomí.

* * *

„Už nemohu déle čekat!“ hromoval slezský kníže, který těžce přecházel sem a tam po místnosti. Před ním stál jeden z jeho nejstarších vojevůdců. „Nemůžu čekat, až přijde český král. Tataři už vpadli do mé země. Pálí a plení celou zemi, znásilňují ženy, zabíjejí děti a starce. A vy říkáte, že mám čekat? Slezský kníže má nečinně přihlížet, když je jeho země plenná?“

„Pane!“ odpověděl rytíř. „Víte, že to není zbabělost, která nás nutí čekat, ale je nás málo, nepřítel proti nám stojí s pětinašobnou přesilou.“

„Pak musí být Bůh na naší straně!“ odpověděl Jindřich, který měl přízvisko Zbožný. „Bůh nedopustí, aby naše oběť byla zbytečná.“

V tom okamžiku vstoupila do místnosti kněžna Hedvika, oděná v krásném vdovském šatě. Starý rytíř se jí hluboce uklonil a řekl:

„Vznešená kněžno, napomeňte svého syna k rozvážnosti. Musíme čekat, až nám český král přijde na pomoc se svým vojskem.“

Ale kněžna Hedvika, Jindřichova matka, řekla vážným hlasem:

„Přišly matky s dětmi v náručí, s pláčem mne prosily o pomoc. Já jsem jim pomoc slíbila.“ Pak se obrátila ke svému synovi a pokračovala: „Čiň, co je tvou povinností. Bůh bude s tebou!“

Pokračování příště

MEXIČTÍ MUČEDNÍCI

Proti ohlášené kanonizaci 25 blahoslavených mexických katolíků umučených na počátku tohoto století vystoupil velmistr mexické zednářské lóže. Současně obvinil katolickou církev, že »podporou kanonizace mučedníků podporuje politicky kandidáta Viktora Foxe v blížících se volbách«. Svobodný zednář a velmistr Velké lóže v Mexiku Jorge Gaviño Ambriz namítá, že mučedníci zvaní *cristeros* neboli vyznavači Krista se »účastnili občanské války, která stála zemi 70 000 lidských životů«. Zapomněl ovšem poznamenat, že tuto válku rozpoutal jeho předchůdce, svobodný zednář Elias Cale, někdejší mexický prezident, a oběťmi pronásledování byli právě »cristeros«.

Nikoliv nové obsahy, ale poukaz na přehlížené pravdy víry

Pro krizová období, jako je naše, je příznačné, že se hlásí o slovo mnoho »prorockých hlasů«. Pokud se vztahují k nábožensko-církevní oblasti, mluvíme také o »soukromých zjeveních«. Mnozí věřící se cítí množstvím soukromých zjevení přetíženi, když mají posoudit správně jejich pravost a význam a vyvodit z toho správný závěr pro svůj život. Následující článek prof. dr. Antonína Ziegenause, profesora dogmatiky na Katolické univerzitě v Augšpurku, se zabývá tímto tématem a dává k dispozici zajímavá orientační měřítká.

V průběhu staletí řada jednotlivých věřících vystoupila s tvrzením, že se jim dostalo zjevení od Boha. Vždy však byly také vyslovovány pochybnosti o pravosti takových fenoménů. Aniž bychom si činili nárok na úplnost, všimněme si v tomto pojednání některých podstatných hledisek, která se týkají tohoto problému.

Soukromé zjevení – vysvětlení pojmu

Křesťanské náboženství, podobně jako judaismus nebo islám, považujeme za zjevené náboženství. Již v tomto pojmu je obsažena skutečnost, že je obtížné a namáhavé poznat Boha. Proto, jak nám ukazuje zkušenost, lidé jsou sice přesvědčeni o existenci Boha, ale jejich představy o něm a především před-

stavy o vztahu k Bohu, o tom, co ode mne očekává, se vyvíjejí velmi odlišně. *Bůh přebývá v nedostupném světle* (1 Tim 6,16) a *nikdo jej neviděl* (J 1,18). Tak může člověk sám od sebe Boha poznat jen obtížně. To ale nevylučuje, že *neznámý Bůh... nad touto dobou nevědomosti* (Sk 17,23.30) na lidi shlíží a lidem se zjevuje.

Křesťanská víra vychází z předpokladu, že toto Boží zjevení se uskutečnilo skrze patriarchy a proroky Starého zákona, ale především skrze Ježíše Krista. On je onen Syn, který jediný zná Otce, a proto jej může zjevit (srov. Mt 11,27) a přinést nám o něm zprávu (srov. J 1,18). Zjevení Boha skrze Syna je nepřekročitelným vrcholem, a proto také uzavřením zjevení: *Mnohokrát... Pán mluvil k předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna ... a skrze něj také stvořil svět.* (Žid 1,1n)

Při bližším pohledu to znamená toto: Bůh se může i dále zjevovat, ale takové zjevení nemůže být v rozporu se zjevením, které nám předal Syn. Již v Novém zákoně se neseťkáváme pouze s »oficiálním« hlásáním apoštolů, *předem zvolených svědků* (Sk 10,41), ale později i s bezprostředními zjevením, např. řečí v jazycích u charismatiků v Korintu (srov. 1 Kor 12,10), a konečně s falešnými proroky, kteří učili, že k všeobecnému zmrtvýchvstání už došlo, a tak rozvraceli rodiny (srov. Tit 1,9nn; 1 Tim 4,1nn; 2 Tim 3,8). Od biskupa se očekává, že bude hájit

zdravou nauku proti bludařským učitelům (Tit 1,9nn).

Tedy již na úrovni Nového zákona dochází k rozlišování mezi zjevením v Ježíši Kristu, které autenticky hlásají apoštolové (v pozdější terminologii mezi Církví hlásaným zjevením – *revelatio publica*) a mezi bezprostředně od Ducha uděleným zjevením u charismatiků a konečně mezi bludnými naukami, které se domněle dovolávají údajného Božího zjevení nebo osvětlení. V obou posledních případech se jedná o »soukromá zjevení« (*revelatio privata*), jejichž pravost je nutno určit srovnáním s autentickým církevním učením.

Cestami zjevení jsou vidění, slyšení, sny, zjevení se (Ježíše, Marie, světců) nebo jedinečná hypostatická jednota, spojení Boha a člověka v Ježíši Kristu.

Každé zjevení se obrací na určitou jednotlivou osobu. Jestliže je určeno jako příjemci pouze osobě příjemce (např. výzva k obrácení, k modlitbě apod.), jedná se o soukromé zjevení v přísném slovy smyslu. Jestliže je poselství adresováno celému lidstvu, jak je tomu ve vrcholném zjevení Ježíše Krista, mluvíme o všeobecném zjevení (*revelatio publica*). Toto jasné a správné rozlišování je složitější v tom případě, když příjemce zjevení obdržel příkaz týkající se druhých nebo dokonce Církve. K tomu dochází v novodobých mariánských zjeveních. Ovšem ani v tom případě, že se takovému zjevení dostane církevního uznání, nemůže nikdy dosáhnout úrovně vše-

obecného zjevení a nemůže je v ničem doplňovat.

Můžeme si položit otázku, proč se zjevení uskutečňuje vždy skrze určité lidi: proč se Ježíš zjevuje jen apoštolům a některým dalším lidem, nikoliv však celému Jeruzalému, proč se Maria zjevuje jen Bernadettě Soubirouse? Nebyl by účinnější např. nápis na obloze? Odpověď může znít: Víra je něco více než jen empirická demonstrace nějakého obsahu, víra předpokládá na jedné straně věrohodné svědky a na druhé straně osobní důvěru a otevřenost.

Problémové body soukromého zjevení

Dříve než si objasníme význam soukromého zjevení, musíme si uvědomit některé skutečnosti. Toho, kdo je k takovým fenoménům skeptický, nemůžeme ihned označit za bezvěrce. Nejsilnější námitka pochází od sv. Jana od Kříže, který vidí v soukromých zjeveních krok zpět ve srovnání s všeobecným zjevením Synovým: »Kdo by se chtěl nyní Boha dotazovat nebo požadoval od něho vidění či zjevení, jednal by nejen velice nerozumně, ale přímo by urážel Boha, protože upírá své oči nikoliv pouze na Krista bez jakýchkoliv žádostí po mimořádných věcech... Žádáš si oslovení, zjevení, vidění. To je jen náhražka.« (Srov. Výstup na horu Karmel II 22,3-5.)

Zatímco Jan od Kříže mluví dále o zvědavosti a povýšenosti, Tomáš Akvinský se obává lehkověrnosti, která by mohla ty, kteří stojí mimo, podněcovat k zesměšnění víry.

K tomu dva příklady. V letech 1925-1975 bylo zaznamenáno 232 údajných mariánských zjevení. Za nadpřirozená byla podle rozhodnutí příslušného biskupa, který zpravidla posuzuje pravost zjevení, uznáno asi 6. Neuznání, která se týkají asi 97,5 % případů, znamenají buďto zcela odmítavé sta-

Pojem »soukromá« neznamená v teologii, že se zjevené týká jen dotyčné osoby a ostatních nikoliv. Je to spíše výraz stupně, něco podobného jako »soukromá mše«. Tím se tedy říká: »Zjevení« křesťanských mystiků a proroků nemají stejnou úroveň jako biblické Zjevení, mohou se k němu pouze vztahovat a musí se podle něho hodnotit. To ovšem neznamená, že taková zjevení neměla význam pro celou Církev. Lurdy a Fatima svědčí o pravém opaku. Ona sice jen připomínají biblické Zjevení, ale právě proto jsou důležitá.

Josef Ratzinger (viz článek »Proroci«, Světlo 22/99)

novisko, pokud jde o nadpřirozený původ, nebo prostě nerozhodnutí (důvody pro i proti jsou vyvážené), anebo povolení zbudovat místo modlitby, při čemž je zdůrazněno, že toto povolení neznamená ještě vůbec uznání pravosti zjevení.

Postoj Církve je tedy diferencovaný, při pozitivním uznání nadpřirozenosti ovšem velmi zdrženlivý. U pozitivních případů tato zdrženlivost překvapuje, nesmíme však přehlížet obtíže, které jsou spojeny s uznáním pravosti a s možnostmi, že se teprve v průběhu let mohou objevit pochybnosti (odvolání, sporný způsob života vizionáře, nesplněné předpovědi). Bylo by asi neprozřetelné, kdyby mělo být v Evropě více než 200 takových míst, jako jsou Lurdy nebo Fatima. A kdo si porovná množství historek ze života Pána Ježíše a Panny Marie, musí v nich velmi rychle konstatovat obsahové nesrovnalosti a protirečení. Podobně jako Ježíš odmítl v evangeliích žádost po zázračných znameních, je možno zjistit často touhu po mimořádnostech, za kterou stojí slabost víry. Proto je střízlivost opravdu na místě.

Smysl soukromých zjevení

Při vši oprávněné skepsi vůči soukromým zjevením je třeba ovšem hned dodat, že takové fenomény jsou možné – jinak by nebylo ani všeobecného zjevení – a byly uznány také jako pravé. V čem spočívá smysl a hodnota soukromých zjevení?

Smysl nespočívá ve sdělování nových obsahů – v tom smyslu respektují výhrady sv. Jana od Kříže – nýbrž v prorockém poukazu na ty pravdy víry, které jsou jasně obsaženy v bibli a jsou něčím podstatným, ale v průběhu doby byly přehlíženy. Tak se v poselstvích novodobých mariánských zjevení objevují často výzvy k modlitbě, pokání, obrácení a smíru – to jsou všechno opravdu biblic-

ká témata – abychom brali vážně rozhodující charakter lidského života. V podobném smyslu vyznívá také výzva k Markétě Marii Alacoque, aby lidstvo prohloubilo úctu k Božskému Srdci.

Když se tedy v určité době zanedbává a nepraktikuje vědomě něco, co je pro spásu významné, ujímá se sám Bůh v dějinách iniciativy a působení. Stačí si připomenout silné podněty ze zjevení Markéty Marie Alacoque nebo ze zjevení v Lurdech a ve Fatimě. Roky zjevení jsou často významné také z politického hlediska (Fatima a Říjnová revoluce v Rusku 1917; Beauraing a Banneux – uchopení moci nacisty 1932-33). Především však došlo

Církevní aktuality

SVĚDKOVÉ JEHOVOVI VE FRANCII

Sdružení boje proti sektám protestují proti poskytování stadiónů na shromáždění svědků Jehovových. Členové tohoto náboženského sdružení uspořádali shromáždění na stadiónech v Nantes, Lens a Béziers a na výstavišti ve Štrasburku, Lyonu, Orleansu a Dijonu. Během léta se tato shromáždění konají na 15 místech Francie. Stadion v Beaujoir používají svědkové již 20 let. Letos však místní centrum »Dokumentace psychické manipulace« protestovalo u městské správy. V listě adresovaném Alainovi Vivienovi, vedoucímu Mezinárodní mise pro boj se sektami, vyjádřilo své překvapení, že pomáhá hnutí, které francouzský parlament zařadil mezi sekty. Připomněli, že tato sekta má ve Francii 250 tisíc členů a představuje finanční mocnost s ročním obrátem 200 mil. franků.

OBJEVY U JORDÁNU

V místě Ježíšova křtu u Jordánu našli archeologové mozaikový nápis a baptisterium. Nachází se na území bývalého byzantského kláštera v Tell Khar-

k silnému duchovnímu působení.

Konečně ať už mají soukromá zjevení charakter vnitřního vidění (snů) a vizionáři je pak reprodukují jako obrazové zážitky, anebo jsou to reálná vnější zjevení, vedou vždy k silnějšímu znázornění víry. To s sebou nese nebezpečí, že Bůh a nadpřirozené skutečnosti budou polidštěny. Nicméně větší názornost odpovídá více lidské přirozenosti. Proto vizionářské životopisy Panny Marie a podrobné popisy Ježíšova působení dosáhly značné popularity: připomeňme si vidění Kateřiny Emmerichové.

Ve španělské spiritualitě 16. století se silně diskutovalo o tom, zda pokročilá kontempla-

ce při výstupu k Bohu nenechává stranou Ježíšovo lidství. Teze z Avily zdůraznila, že každá kontemplace směřuje k tomu, představit si určitou scénu z evangelia co nejnázorněji, to znamená že Ježíšovo lidství si stále zachovává svůj význam. Bůh je sice duch a není možno jej zlidšťovat, ale od Kristova vtělení nemůže člověk hledat Boha mimo Kristovo lidství. Proto mají názorná vizionářská vyprávění alespoň částečně oprávnění.

Smysl skutečných soukromých zjevení nespočívá tedy ve sdělování nových obsahů. Tato zjevení však pomáhají, aby to, co je známé a staré, bylo svěžeji, živěji a nově poznávané.

Překlad -ls-

rar na východním břehu Jordánu. Toto místo je tradičně pokládáno za místo Kristova křtu. Jordánsko pokládá toto místo za jedno ze tří nejvýznamnějších pro křesťany, hned za Betlémem a Jeruzalémem.

KATOLICKÉ ŠKOLY VE FRANCII

Katolické školy ve Francii navštěvuje více než milion žáků. Každý šestý žák základní školy a každý pátý žák škol druhého stupně navštěvuje katolické školní zařízení. Na odbor-

ných zemědělských školách je to dokonce každý třetí student. Celkem spravuje katolická církev ve Francii 9100 vzdělávacích zařízení.

ČÍNSKÁ VLÁDA PROTI NÁVŠTĚVĚ PAPEŽE V HONGKONGU

Čínská vláda se staví proti eventuální návštěvě Jana Pavla II. v Hongkongu. Hlavním důvodem tohoto postoje je skutečnost, že Vatikán udržuje diplomatické styky s Tchaj-wanem.

TELEVIZE A POCIT VINY

Dvacet procent osob, které přistupují v Itálii ke sv. zpovědi, se přiznává ke své závislosti na televizi. Některé její programy je přivádějí ke konfliktu svědomí. Svě hříchy připisují namnoze obrazovce. Mezi takové programy patří ty, které slibují pro výherce veliké finanční zisky, ve kterých se prezentují osobní tragédie jako na běžícím pásu, a konečně programy, ve kterých je vykořisťováno ženské tělo.

ZANEDBÁVÁNÍ RODINY

Negativní vliv připisují televizní diváci horoskopům a věštám na obrazovce. Jiní dodávají, že časté sledování sportovních přenosů vede k zanedbávání partnera a rodiny. Jan Pavel II. řekl, že televize může přispět i k obohacení rodiny, ale současně může způsobit velké škody. Tak je tomu, když televize přebírá roli chůvy, které se svěří dítě »do opatrování«, při přenosu násilných scén, pornografie, při manipulaci se zprávami a při zneužití reklamy.

-cvm-

**POUŤ U PANNY MARIE SVATOTOMSKÉ,
OCHRÁNKYNĚ MĚSTA BRNA, NA STARÉM BRNĚ,
MENDLOVO NÁMĚSTÍ NEDĚLE 15. SRPNA 1999**

Před pouťí bude triduum (třídenní), jako bezprostřední příprava k této mariánské slavnosti. Během tridua, při mši svaté, která bude začínat vždy večer v 18.30 hod., poslouží slovem jako kazatelé:

Čt 12. srpna 1999 – R. P. Vladimír Tomeček SJ, rektor kostela u jezuitů,

Pá 13. srpna 1999 – R. P. Stanislav Jiří Fiala OH, provinciál milosrdných bratří,

So 14. srpna 1999 – R. P. Marian Rudolf Kosić OPraem., židenický farář.

Během tridua bude možnost přijmout svátost smíření vždy od 15.00 hod. – do 18.30 hod.

I V sobotu 14. srpna od 14.00 hod. do 17.30 hod. bude vystaven originál obrazu od brněnského malíře Josef T. Rottera, na kterém je panoramaticky zobrazeno město Brno v r. 1742 a podle něhož byla namalována veduta – freska nad vstupem do starobrněnské baziliky. Tato freska byla zhotovena přibližně v polovině 19. století a v letošním roce byly dokončeny její restaurátorské práce. Toto odpoledne (14. srpna) bude tudíž výjimečná příležitost jejího porovnání s vystaveným originálem.

V 18.00 hod., téhož dne za přítomnosti nejvyššího představitele našeho města, RNDr. Petra Duchoně, primátora města Brna, vysvětlí restaurovanou fresku starobrněnský opat, ThDr. Lukáš Evžen Martinec OSA.

Nápis u fresky je psán latinsky a v překladu znamená následující: *Kopie obrazu, kterou brněnský magistrát poté, co bylo město Brno dne 7. dubna 1742 osvobozeno od obléhání pruskými vojsky, s vděčností věnoval na věčnou památku své osvoboditelce, Nejblahoslavenější Panně Marii.*

I V neděli 15. srpna 1999 dopoledne v 9.00 hod. bude sloužena koncelebrovaná pontifikální mše svatá na poděkování za všechna dobrodíní a za ochranu našeho města. Hlavním celebrantem slavnostní liturgie bude Lukáš Evžen Martinec OSA, starobrněnský opat. Při mši svaté zazní Korunovační mše svatá od W. A. Mozarta v nastudování pěveckého souboru a orchestru z Oder. Po mši svaté zazní „Starobrněnské zdrávas“ od Miroslava Příhody. Na tuto poutní slavnost k Panně Marii Svatotomské, Ochránkyni města Brna, srdečně zvou starobrněnská augustiniáni.

Muž činu a muž bolesti

Dne 26. 7. jsme se v kostele sv. Barbory v Polné rozloučili s jedním z předních představitelů aktivit na ochranu lidského života, MUDr. Zd. Hejlem.

Zakládající člen a dlouholetý předseda Hnutí pro život a jeden z iniciátorů napojení našich aktivit pro život na mezinárodní organizaci Human life international se narodil v Polné 18. 5. 1920. Za války byl dvakrát zatčen, ale hned po ní byl mezi prvními lékaři, kteří přišli do Terezína pomoci zvládat epidemii tyfu. Doktorát medicíny získal na Karlově univerzitě v Praze a pracoval v Praze, Jihlavě a Polné. Své aktivity vždy zaměřoval šířeji k praktickému uplatnění a ke konkrétní pomoci lidem nejen ve svém okolí, ale v celé společnosti. Navzdory obvyklým snahám vytlačit věřící intelektuály na okraj veřejného i odborného života si dr. Hejl dokázal vždy najít cestu, jak zůstat v kontaktu s aktuálními spirituálními i vědeckými impulsy. Nebylo pak divu, že v období tzv. pražského jara se bez meškání plně zapojil do práce na obnově komunistickou diktaturou hluboce narušených morálních základů naší společnosti. Stál tak nejen v předních řadách obnovitelů Jednoty Orel, ale stal se iniciativním článkem ve snahách o obnovení rodiny jako základního článku společnosti. Když slibně rozvinuté projekty v oblasti duchovní a společenské byly v zárodku likvidovány poinvazní normalizací, dokázal se svými spolupracovníky alespoň prosadit významné zlepšení podmínek sociálních a vydání prováděcích předpisů významně omezujících možnosti zneužívání ostudného potratového zákona schváleného u nás již v r. 1957.

Pěči o ochranu nenarozených a podpoře snah o rozvoj přirozených metod plánovaného rodičovství u nás se věnoval soustavně a i v dobách tvrdých represí neváhal svou odbornou autoritou podpořit liberály napadanou encykliku papeže Pavla VI. Humanae vitae. Na všech dostupných fórech různými formami s metodickou důsledností a vědeckou precizností dokumentovat nepodložnost mýtů o přelidnění a upozorňovat na demografické důsledky módního krátkozrakého hedonismu, který sliby bezprostředních zisků odvrací pozornost od zásadně chybného přístupu, kdy pro sobecké zájmy mohou být obětovány i třeba životy slabších či bezbranných. Při tom všem aktivně pokračoval též v práci v chronobiologické sekci Bioklimatologické společnosti Československé akademie věd.

Po uvolnění politického klimatu po roce 1989 všechny tyto své aktivity dále znásobil a neúnavně vytvářel podmínky pro to, aby výzvy prozíravých duchů naší doby našly

odezvu i v naší společnosti. V kontaktu s Evropským fórem pro život a dalšími mezinárodními institucemi se podílel i na aktivitách mezinárodních.

Přes svůj věk kalendářní zůstal stále mladý nejen svým duchem, ale dokázal i zahanbit mnohé své mladší spolupracovníky, když neváhal vážít cestu na nejzazší místa, kde někdo projevil zájem o přednášku nebo kde bylo místním lidem zatěžko popojet pár zastávek tramvají. Hluboce prožíval obavy Svatého otce o lidský život i v současném liberálním světě stále více degradovanou důstojnost člověka. Neúnavně konkrétně ilustroval oprávněnost těchto obav, když jako lékař mohl sledovat symptomy probíhající, dnes již doslova globální sebevražedné tendence eskalované syndikátem smrti halícím se do vzdušných frází a lákavých nabídek.

Velice těžce nesl neochotu otevřít oči a vidět neretušovanou realitu světa. Nesmlouvavě upozorňoval na ošidnost kompromisů, ke kterým v současné nelehké transformační době mají sklon i křesťanské aktivity u nás. Mnohem více než nálepky, které si za to vysloužil, ho bolela lhostejnost těch, kteří snad i vidí a vědí (nebo alespoň mají všechny předpoklady vědět), ale z různých, často malicherných ohledů nejen nechtějí pomoci, ale svými postoji či postupy zpochybňují nebo doslova hatí práci těch, kdo vzor nemalých obětí podali pomocnou ruku a uposlechli výzvu Sv. otce Jana Pavla II. k vytvoření záchranné sítě života.

Sám věnoval všechny své životní úspory a nevelkou penzi na nákup knih a časopisů, které podobně jako před sto lety naši obrozenci přinášel všude tam, kde se našlo srdce otevřené a ucho ochotné naslouchat. Zcela vzácný byl jeho vztah k mladším spolupracovníkům. Na jedné straně dovedl trpělivě vysvětlovat i pádně vytknout, na druhé straně přijmout jejich podněty a využít je pro potřeby hnutí. Sám se nepřestával stále učit. Osobně se sžil i s moderní technikou a je i jeho nemalou zásluhou, že nyní již je na Internetu dostupná i prezentace aktivit pro život v České republice, která si získala nemalé uznání i v zahraničí.

Hnutí pro život ztrácí v Dr. Hejlovi výrazného představitele a muže velkého akčního dosahu. V přesvědčení, že ho Pán života a smrti ve své moudré spravedlnosti po zásluze odmění za vše, budou naše modlitby směřovat nejen k přimlívám, aby si v nebeské blaženosti mohl konečně po zásluze odpočinout, ale i k prosbám o přimlůvu, aby vyprosil síly dělníkům, kteří chtějí pokračovat v jim započaté brázdě.

Dr. F. Matušina, prezident HLI-CS

POUŤ K PANNĚ MARIÍ NANEBEVZATÉ V LAŠKOVĚ (OKRES PROSTĚJOV)

V neděli 15. 8. 1999 se koná pouť k Panně Marii Nanebevzaté v Laškově. Ranní mše svatá v 7.30 hod. a velká mše svatá v 10.30 hod. za živé a zemřelé občany Laškova. O pouti se uskuteční sjezd rodáků u příležitosti 650. výročí první písemné zprávy o obci.

LURDY – NEVERS – LA SALETTE – od 1. do 9. září 1999 – 6x nocleh, 4x snídaně, 4x večeře – 7 350 Kč. Ještě několik volných míst. Duchovní i zdravotní doprovod zajištěn. I **Medžugorje – od 23. do 30. září 1999** – duchovní i zdravotní doprovod, podrobnosti zašleme. Urychleně přijímáme přihlášky na adrese: **Bartholomeum – Benedettiho 497, Pardubice PSČ 530 03, tel. 040/661 20 12 nepřetržitě.**

Sděluji, že mi byla svěřena duchovní správa obnoveného poutního místa **P. Marie Pomocné u Zlatých Hor. Mše sv. jsou zde každou sobotu v 10.30 hod. a každou neděli v 15.00 hodin.** Letošní hlavní pouť se koná v sobotu 14. srpna 1999. Mši svatou v 11.00 hodin bude sloužit biskup ostravsko-opavský František Václav Lobkowicz s kněžími zdejších děkanátů a s hostem letošní poutě, arcibiskupem Karlem Otčenáškem. Další podrobnější informace je možno obdržet na adrese: Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné, Zlaté Hory, č. p. 170, tel. 0645/425916 nebo 0652/758112.

P. Stanislav Lekavý, rektor poutního kostela P. Marie Pomocné, Ochránkyně života

Liturgická čtení

Neděle 8. 8. – 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,9a.11–13a
Ž 85(84),9ab+10,11–12.13–14   Odp.: 8a
2. čt.: Řím 9,1–5
Ev.: Mt 14,22–33

Pondělí 9. 8. – ferie

1. čt.: Dt 10,12–22
Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20   Odp.: 12a
Ev.: Mt 17,22–27

Úterý 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6–10
Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9   Odp.: 5a
Ev.: Jan 12,24–26

Středa 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Dt 34,1–12
Ž 66(65),1–3a.5+8.16–17   Odp.: srv. 20a+9a
Ev.: Mt 18,15–20

Čtvrtek 12. 8. – ferie

1. čt.: Joz 3,7–10a.11.13–17
Ž 114(113A),1–2.3–4.5–6   Odp.: Aleluja
Ev.: Mt 18,21–19,1

Pátek 13. 8. – nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Joz 24,1–13
Ž 136(135),1–3.16–18.21–22+24   Odp.: Jeho milosrdenství trvá navěky
Ev.: Mt 19,3–12

Sobota 14. 8. – památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Joz 24,14–29
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11   Odp.: 5a
Ev.: Mt 19,13–15

Večer: Vigilie svátku Nanebevzetí P. Marie

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16;16,1–2
Ž 132(131),6–7.9–10.13–14   Odp.: 8
2. čt.: 1 Kor 15,54–57
Ev.: Lk 11,27–28

ADORAČNÍ DNY 1999

V BAZILICE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE

14. 8. **SOBOTA VIGILIE SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE**

17.00 hod. – otevření Adoračních dnů 1999 slavnou mší svatou

15. 8. **NEDĚLE 1. ADORAČNÍ DEN** | 16. 8. **PONDĚLÍ 2. ADORAČNÍ DEN** | 17. 8. **ÚTERÝ 3. ADORAČNÍ DEN**

(Podrobný program adoračních dnů bude uveden v příštím čísle)

MOTTO: Jan 1,39

„**POJĎTE A UVIDÍTE.**“

SVĚCENÍ RŮŽÍ

Dne 15. 8. 1999 v 10.30 hod. ve farním kostele Panny Marie v Želešicích bude sloužena slavná mše svatá k oslavě Mariina nanebevzetí. Při mši svaté posvěti místní duchovní správce růže, květiny a dary přírody. V 15.00 hod. po svátostném požehnání se bude konat slavnostní koncert. Po celý tento sváteční den až do 19.00 hod. bude možno prohlédnout si květinovou výzdobu v prostorách kostela.

Srdečně vás všechny zve farnost Želešice

POUŤ K PANNĚ MARIÍ KLOKOTSKÉ

V sobotu 14. srpna 1999 se uskuteční velká mariánská pouť k Panně Marii Nanebevzaté na poutním místě Klokoty u Tábora. První mše svatá je v 8.00 hodin, v 10.00 hodin pak je hlavní mše svatá, hlavním celebrantem bude biskup Antonín Liška, CSsR. Pozvání přijali i obláti Lucien Mayak z Kamerunu a Cornelius Ngoka z Nigérie, aby nám přiblížili život v Africe. Svátost smíření probíhá od rána.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	8.8.	9.8.	10.8.	11.8.	12.8.	13.8.	14.8.
Antifona	1028	1044	1708	1768	1091	1106	1708
Žalm	783	783	786	783	783	785	786

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1708	1769	1091	1107	1708
Antifony	1030	1046	1463	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1463	1770	1095	1111	1710
Antifona k Zach. kantiku	709	1049	1463	1780	1095	1111	1467
Prosby	1033	1049	1711	1771	1095	1111	1711
Záv. modlitba	709	1050	1463	1465	1096	1466	1467

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1713	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1463	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

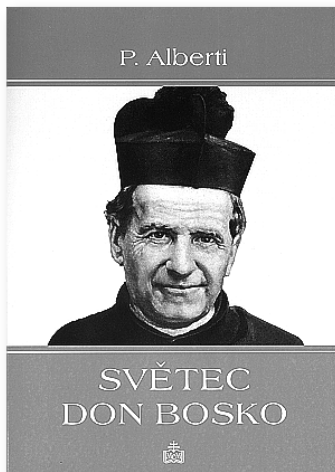
Hymnus	1024	1039	1055	1714	1774	1101	1117	1473
Antifony	1025	1040	1056	1464	1086	1102	1118	1468
Žalmy	1025	1040	1057	1715	1087	1102	1118	1649
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1464	1777	1105	1120	1468
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1059	1464	1780	1105	1121	1468
Prosby	1028	1043	1059	1718	1778	1105	1121	1468
Záv. modlitba	709	709	1060	1463	1465	1106	1466	1469
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

P. Alberti:

SVĚTEC DON BOSKO

Životopis Dona Boska, který v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. vychází poprvé, a to podle 4. vydání z roku 1946, kdy autor zemřel. P. Alberti vykreslil portrét svätce tak krásně, že není třeba cokoli na něm měnit. Publikace je doplněna obrazovou přílohou, která obsahuje několik vzácných historických fotografií.

Brož., A5, 390 stran, 185 Kč

Úryvky z knihy:

Str. 173

Už kdysi dávno se mu ve snách zdálo, že jej Panna Maria vybízela, aby se ujal opuštěné a zpustlé mládeže. Sny se opakovaly.

„Nemám místnost,“ namítl Don Bosko.

„Zde je místnost, jen se podívej,“ povzbuzovala Panna Maria.

„Ale vždyť je to jen louka.“

„A Paní mě zavedla kousek dál na sever,“ vypravuje Don Bosko, „a pravila: Dívej se. Uviděl jsem nízkou kapli, malý dvůr a plno hochů. Potom mi ukázala Paní kostel větší a vedle něho dům. Vzala mě pak za ruku, vedla několik kroků dál a pravila: Zde na tomto místě byli umučeni tři vojínové thébské legie – Solor, Adventor a Octavius. Přeji si, aby zde byl Bůh zvláště uctíván. – V tom okamžiku jsem viděl kolem sebe množství hochů, minutu za minutou jejich počet rostl a rostly i prostředky mých podniků. Viděl jsem ve

snách, jak vyrůstá před mýma očima na místě umučení oněch vojinů veliký chrám, obklopený řadami budov.“

Ten sen se zdál Donu Boskovi v roce 1846 a nevymizel mu z paměti. Naznačoval mu etapy jeho podniků, kapli u Pinardiů, kostel sv. Františka Saleského s ústavem a nyní budovaný kostel Panny Marie Pomocnice. Všechno, jak mu Paní ve snu předpovídala, se splňovalo. Don Bosko byl přesvědčen, že dostaví i chrám Panny Marie Pomocnice.

V O V

Str. 340:

Koncem února roku 1867 stavil se cestou z Říma ve Fermu. Tamější biskup kardinál De Angelis přivítal Dona Boska velmi radostně. Uvedl jej do semináře, tam sloužil Don Bosko mši svatou a podával seminaristům sv. přijímání. Po mši svaté uvítal jej patnáctiletý seminarista Dominik Svampa vzletnou básní a dostal od Dona Boska medailku. Seminarista se stal později arcibiskupem boloňským a zahajoval roku 1895 první kongres salesiánský vzpomínkou, že Dona Boska ve Fermu jako hoch vítal, byl na jeho mši svaté, z jeho rukou přijal Velebnou svátost a dostal medailku, kterou od té doby nosil na krku.

Když se Don Bosko odporoučel kardinálovi De Angelis, klekl kardinál a prosil Dona Boska o požehnání.

„Já vám mám požehnat? Já ubohý kněz mám žehnat biskupovi a kardinálovi? Nikdy. Vy mi máte dát požehnání.“

Kardinál však odpověděl: „Poslouchejte, Done Bosko, mám pro váš kostel zde nachystán dárek, jestli mi požehnáte, dostanete jej, jinak ne, rozumíte?“

„Když je tomu tak,“ usmál se Don Bosko, „tak Vaší Eminenci požehnám. Vy mé požehnání nepotřebujete, ale já vaše peníze velmi potřebuji.“ – A pokorně udělil kardinálovi požehnání.

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 EXPEDICE
 Matice cyrilometodějská s. r. o.

**Pláceno převodem
 706 035**

Novinové vylatné

Odesílatel: